

KOMMUNISTISK POLITIK

**STANDS DEN RIGE VERDENS KRIG
MOD VERDENS FATTIGE!**

**Gazastriben -
Palæstina**

**Kabul -
Afghanistan**

Nr. 22

5. årg.

2001

**13. oktober -
9. november**

Støttepris 10 kr.

TEMA: STEMME MOD KRIGEN

- Krigskoalitionen slår revner s. 2 ● Afghanistanens civile døde s. 3 ●
- EU, krigen og fremtiden s. 4 ● Det store bioterror-hysteri s. 5 ●
- Palæstina: Krig i krigen s. 6 ● Miltbrand i posten s. 9 ●
- 'Ny arbejdsmarkedsreform' s. 10 ● Kommunalvalg i krigens tegn s. 11 ●
- Brød og bomber s. 13 ● APK-kandidater: Liste K, Odense s. 15 ●
- Oliepolitik i Centralasien s. 16 ● Stemmer fra Asien s. 17 ● Onde og gode s. 19 ●
- Folkenes fortid s. 20 ● En krig på mange fronter s. 21 ●
- Debat s. 22 ● Strube - blot et symptom på forrådnelse s. 24

Krigskoalitionen slår revner – fredskoalitionen styrkes

USA's krig mod Afghanistan er på vej ind i sin fjerde uge. Den 'stoare krigskoalition', anført af Bush og Blair, har svært ved at holde den kendsgerning skjult, at den er ved at sprække. George Galloway, Labour-parlamentsmedlem fra Glasgow og krigsmodstander, gav i en artikel i The Guardian 20.10 et præcist billede af situationen, hvor han blandt andet skrev:

'Fra sit eksil i Svejts, kort før den russiske revolution, bemærkede Lenin at 'der er årtier hvor intet sker; og så er der uger, der gennemløber årtier'. Det ser ud, som om vi gennemlever sådanne uger. Det er svært at komme i tanker om en tid, hvor politisk ustabilitet, civile stridigheder og larmen fra bomber og missiler i den grad har arret det internationale landskab. Regeringer som den norske falder (...) General Musharraf, Pakistans selvudnævnte militære stærke mand, indrømmer, at han gennemtvinger en politik, som 83 pct. af hans landsmænd afviser. General Sharrons israelske regering, delt mellem høge og superhøge, synes nu at have valgt en dommedagsløsning, der måske omfatter mord på Arafat, efter drabet på verdens mindst attraktive 'turist'-minister.

De 'bløde' europæiske regeringer begynder at pibe, og Labours bænke i det britiske parlament bevæger sig uroligt under verdens rigestes nedslagning af verdens fattigste.

Koalitionspartnerne Indien og Pakistan beskylder hinanden med artilleri hen over delingslinjen i Kashmir. Nødhjælpsorganisationer er i 'følelsesmæssigt' oprør og må, som Mary Robinson, beordres tilbage i deres æsker (...) De muslimske gader brænder fra Gaza til Jakarta.'

Sådan ser det ud: Krigskoalitionen slår revner, situationen sglider til tider faretruende ud af kontrol for den amerikanske krigshøvding, krigen på slagmarken mod talibanerne er ikke så 'nem' igen – og imens vokser en global fredskoalition frem, så mangfoldig og bred som aldrig før set.

Det er ikke bare en ny fredsbevægelse, som halser af sted i benene på imperialistmagternes brutale krigspolitik – det er politisk og social protestbevægelse mod imperialistisk

KOMMUNISTISK POLITIK

udbytning og udplyndring, mod imperialistisk globalisering, mod folkernes og nationernes slavebinding under 'Den ny verdensorden', mod den øgede fattigdom og masseelendighed under den globale kapitalistiske krise.

Den får trukket nogle skillelinjer op, de reelle modsætninger i verden: et fåtal af rige lande mod verdens fattige flertal. Krigens kræfter mod fredens, fremskridtets og den sociale revolutions kræfter.

Uanset hvor mægtig krigskoalitionen tager sig ud, og uanset hvor drakoniske undtagelseslovgivninger eller krænkelse af borgerrettighederne der gennemføres i 'terrorbekæmpelsens' navn af de største terrorister, verden har kendt – så står det virkelig sociale indhold i denne krig og denne dramatiske periode i verdenshistorien stadig mere klart: Krigskoalitionen lever på en truende vulkan, som kan opsluge og tilintetgøre den. Den nationale, demokratiske og anti-imperialistiske revolution og den socialistiske revolution,

der vil tilintetgøre imperialismen og reaktionen og dens redskaber, tegner sig i horisonten – som folkeflertallets vej ud af krise og krig.

Også det rolige hjørne af kloden, som Danmark tilhører, berøres af den globale hvirvelstorm. Nyrup har ikke et folkeligt mandat til at trække Danmark ind i den rige verdens beskidte krig. Hans 'ubegrænsede solidaritet'

med USA og undersåtlighed over for EU's stormagter er uden tyngde – selvom SF trasker med i den borgerlig-socialdemokratiske krigsalliance, og Enhedslisten kun med nød og næppe og først i anden omgang fik sagt nej til krigen og bombardementerne.

Den ny antikrigsbevægelse i Danmark repræsenterer ikke bare reelt det folkelige flertal, men også den globale antiimperialistiske og revolutionære kamp, som verdens folk står i. Derfor må alle småborgerlige forestillinger og en indgroet praksis, som går ud på at holde det lille land 'neutralt' og uden for de markante og skelsættende verdensbegivenheder, lægges på hylden.

Tiden kræver stillingtagen: For en sort krigskoalition, der slår revner – eller for freden og kampen mod krigen og dens følger.

Redaktionen 23. oktober 2001

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIER
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.

e-mail:

oktober@post8.tele.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's Homepage:

home8.inet.tele.dk/oktober

APK's Homepage/ Netavisen:

www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 150 kr.

År (26 nr.) 275 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 2. november 2001

Afghanistan: Civile døde tælles i hundreder (foreløbig)

Allerede nu tælles de civile ofre for bombardementerne af Afghanistans byer i hundreder. En hel landsby blev udsløjet på en nat i begyndelsen af krigen. Bombardementerne foregår nu 24 timer i døgnet, og har ramt stort set alle afghanske byer. De amerikanske bomber og raketter har ramt FN-kontorer, Rød Kors-bygninger og husblokke og udsløjet hele landsbyer. Præcisionsbombninger fra de klodse B52-fly? Billederne af de døde afghanske børn spærres effektivt fra de store medier og tv-kæder, men de er der.

Nu er bombardementerne blevet suppleret med landoperationer – men de er ikke ophørt, og USA og Storbritannien har (med støtte fra hele EU) afvist enhver tale om selv et midlertidigt bombestop.

Afghanerne strømmer ud af byerne og væk fra bomberne. De interne flygtningestrømme skaber kaos, og landet mangler i forvejen mad og medicin. Det er allerede nu sikkert: De fleste civile ofre vil dø som følge af mangel på nødhjælp. Og de kan komme til at tælles i hundredtusinder, eller millioner.

En helt stor humanitær katastrofe er under udvikling - samtidig med at nabolandene har spærret grænserne for flygtningene, der er spærret inde i den amerikansk-britiske bombeterror-kedel.

En lang række humanitære nødhjælpsorganisationer har taget kraftig afstand fra den kyniske amerikanske politik med at lade bomberne og raketter få følgeskab af 'fødevarerbomber' fra luften. De peger på den uhorste kynisme i foretagendet. De påviser, at de rammer upræcist og uregelmæssigt. Og at de i øvrigt er fuldstændig og håbløst utilstrækkelige. De tilbageværende nødhjælpsorganisationer lægger kraftig luft til USA, fordi deres arbejde kompromitteres af både USA's bomber og madpakker.

Hvordan var situationen før USA's krig? Svaret er: dybt alvorlig. Efter tre

års fejlslagen høst i træk p.g.a. tørke havde dengang en fjerdedel af befolkningen (mere end fem mio. mennesker) ifølge FN's World Food Program (WFP) behov for fødevarerhjælp. Der var desperate bestræbelser i gang for at sikre forsyninger ikke mindst til isolerede områder før den barske afghanske vinter sætter ind om få uger, der vil spærre tilgangsvejene.

Kort efter den 11. september lå vurderingen fra WFP på, at 7,5 mio., mennesker havde behov for fødevarerhjælp. I dag er det normale nødhjælpsarbejde lammet. De planer, der var for at imødegå den oprækkende akutte krise, kan ikke gennemføres. Ifølge WFP vil bare det at sikre tilstrækkelig mad til 400.000 mennesker i det nordlige Afghanistan kræve

KOMMENTAR

omkring 1.800 flyvninger med Hercules-transportfly om måneden - det er flere flyvninger end de nuværende militære bombetogter. Og det er 7,5 millioner, der har brug for mad. Og i det tal indgår ikke behovene hos de andre hundredtusinder eller millioner, som bombningerne af byerne har sendt på flugt.

Men nødhjælpsarbejdet er umuligt at gennemføre under krigens vilkår, selvom fødevarerne og de øvrige nødvendige ting findes. Den humanitære katastrofe er simpelthen uundgåelig, hvis denne situation ikke afsluttes. Derfor konkluderer den kendte nødhjælpsmand Dominique Nutt fra Christian Aid – og sammen med ham og officielt en lang række internationale organisationer:

- Bombningen må simpelthen stoppe snarest, og det internationale samfund må under FN's vinger starte en enorm og troværdig hjælpeindsats - i løbet af få dage, og ikke uger - som garanterer en fri passage for madkonvojer.

Sker dette ikke, før vintersneen kommer, så vil tusinder - og måske hundredtusinder - helt sikkert dø. Hvis det sker, så vil de 'civiliserede' vestmagter, der har lagt så stor vægt på humanitære værdier, bære skylden. (10. oktober).

Sådan er situationen: Katastrofen er på vej, hvis den ikke allerede er indtruffet.

Selvfølgelig vil nødhjælpsarbejdernes stemmer ikke blive hørt: Anti-terror-kolitionen, der har erklæret at ville bruge alle våben, har også taget sultens frygtelige våben i brug, vel vidende, hvordan den faktiske situation i Afghanistan var og er - og har nu iværksat en intensiveret og langvarig militær kampagne, der vil gøre hver krog af Afghanistan usikker for civilbefolkningen.

Massedøden er garanteret.

Mange lande og politiske kræfter - fra Kina, Rusland og Iran til Radikale, Soc. dem., SF og Enhedslisten i Danmark - har givet støtte til en begrænset krig eller militæroperation, der 'ikke må ramme civile'.

Er det kynisme, opportunisme eller uvidenhed? Eller det alt sammen?

Til gengæld er kravet om øjeblikkeligt bombestop og en anden løsning end krigens vej blevet stadig kraftigere overalt i verden, også de vestlige lande. Stadig flere af de lidt skeptiske tilhængere af en begrænset aktion har, som Enhedslisten i Danmark, presset af en hurtigt voksende og bred fredsbevægelse og af krigens barske kendsgerninger, sluttet sig til kravene om bombestop og en anden løsning.

Der begås en forbrydelse mod menneskeheden foran vores øjne i terrorbekæmpelsens navn.

EU, krigen og fremtiden

Omkring 10.000 demonstrerede ved EU-topmødet i Gent, Belgien

Mens de barbariske amerikanske bombardementer af Afghanistan, der har krævet hundreder af civile dødsopfre, blev suppleret med indsættelse af specialtropper og forstærkning af operationerne på landjorden, afholdtes det ekstraordinære EU-topmøde i Gent i et forsøg på at definere EU's rolle i den hurtigt eskalerende internationale situation.

Topmødet blev traditionen tro mødt af store demonstrationer. Mindst 10.000 demonstrerede mod krigen på gaderne i Gent. En bred koalition af 120 belgiske ngo'er, som de kalder sig - det vil sige en bred vifte af organisationer og bevægelser fra kristelige nødhjælpsorganisationer og humanitære bevægelser, fredsorganisationer til fagforeninger og politiske ungdomsorganisationer - stod bag. Den markerede sig allerede med sin modstand mod krigen, da den brød ud. I et åbent brev til den belgiske premierminister Guy Verhofstadt (som også beklæder posten som formand for EU) krævede koitionen den 17. oktober stop for bombardementerne, en løsning af konflikten ved andre midler end krig og i overensstemmelse med international ret, samt at EU tilbagekaldte sin støtte til og deltagelse i krigen.

Hårdt presset heraf - og af den kendsgerning, at Verhofstadts socialdemokratiske og grønne regeringspartnere begge kræver øjeblikkeligt bombestop - fremlagde det belgiske formandskab en tekst, der udtrykte noget mindre end ubetinget solidaritet med USA,

og som lagde stor vægt på humanitær hjælp til Afghanistan.

Selv dette dokument med små, indirekte forbehold over for USA var ikke acceptabelt for EU's stormagter, der gennem et formøde trådte sammen som en trio, der bestemmer dagsordenen: Storbritannien, Tyskland og Frankrig dekreterede 'uforbeholden solidaritet' med den amerikanske krig og terrorbombningerne. Alle tegn på revner i krigskoalitionen og tøven i EU's støtte til den forbryderiske imperialistiske krig skulle manes væk.

Og blev det i de officielle dokumenter.

Det forhindrer ikke, at modsætningerne eksisterer i EU. Regeringerne presses af den ny, brede fredsbevægelse og en offentlig mening mod krigen.

Samtidig er EU-landene dybt bekymrede for, hvad deres nære allierede i USA og Israel finder på: Vil USA udvide krigen f.eks. mod Irak? Vil Israel 'udrydde det palæstinensiske element', som den myrdede stærkt racistiske og fascistiske turistminister ønskede sig?

Bekymringen over Israel fik EU til i en meget klar udtalelse at sige, at konflikten i Mellemøsten måtte løses med skabelsen af en palæstinensisk stat, og at 'fredsprocessen' må genoptages. EU's pendulerende krigs- og udenrigsminister Javier Solana blev øjeblikkeligt sendt til forhandlinger med Israel og palæstinenserne.

EU forsøger at finde sine ben i den

Miltbrand -

Hysteriet omkring miltbrandbakterier og bioterrorisme bliver kørt op i uanedte højder. Den borgerlige presse svælger i hysteri. Regeringer opmuntrer det. Men hvem drager fordel af det?

Det er kun børn og naive sjæle, der kan tro, at fænomenerne på det kapitalistiske samfunds overflade også er, hvad de giver sig ud for. Den ideologiske, sproglige, kommercielle tilsøring af de virkelige drivkræfter og agerende er massiv. Tingsfetichismen skjuler de lovmæssigheder, der reelt gør sig gældende. De sociale udbytningsforhold ligger skjult.

På få dage er hele den vestlige verden blevet grebet af et hysteri over nogle tilfælde af miltbrand, som ingen tidligere reel sygdomsepidemi (med titusinder eller hundredtusinder af døde) nogensinde før har bevirket. Bioterrorens alarmklokker lyder så højt og så skingrende, at mistanken om, at nogen har sat den i gang med et formål og på et belejligt tidspunkt, ligger lige for ...

Selvom der er masser af slørende og modstridende oplysninger, også fra

ny internationale situation, hvor England og Tony Blair har valgt rollen som USA's trofaste juniorpartner, og hvor Blair forlanger EU's støtte til denne rolle.

På to punkter besluttede topmødet nye skridt til opbygningen af Unionen og samlingen af en gruppe lande omkring Unionen som politisk verdensblok: Man besluttede at vedtage et dokument om 'Europas fremtid' på det planlagte topmøde i Laeken i december, som skal sætte unionsstatsbygningen på skinner - og allerede dagen efter topmødet afholdtes en større konference med EU som vært og 40 lande som deltagere omkring 'terrorbekæmpelse'. Ud over de 15 EU-lande og sriben af ansøgerlande deltog også Norge, Island, Rusland og en række andre europæiske lande uden for EU.

Ifølge pressemeldingerne gav de alle udtryk for at ville følge EU med hensyn til gennemførelse af en ny skærpet antiterrorlovgivning, som tilsidesætter grundlæggende demokratiske rettigheder, og i den 'praktiske' bekæmpelse af 'terrorisme'. -ko

hvem har brug for bioterror-hysteri?

officielt hold, og selv om der ikke foreligger nogle konkrete beviser på, at den vestlige verden er udsat for et bioterrorangreb, så er det ikke desto mindre det indtryk, der skabes: Onde terrorister er i gang med at påføre uskyldige befolkninger dødelige sygdomme. Gode regeringer gør, hvad de kan for at beskytte folk. De går tilmed i krig mod terroristerne, og mod de lande, der kan tænkes at huse dem.

At bioterrorhysteriet gavner den amerikansk-britiske krigsførelse, hersker der ingen tvivl om. Billederne af pulveriserede FN-bygninger, husblokke, moskeer, Røde Kors-bygninger eller hele landsbyer, der er jævnet med jorden i Afghanistan af et velanbragt missil, fortøner sig hurtigt!

De få kendsgerninger, der foreligger, er nogle enkelte tilfælde af miltbrand i Florida og et i New York - heraf et dødeligt og tre, der bliver helbredt. Men USA, Canada, Tyskland, Storbritannien, Danmark osv. har ikke oplevet hundreder eller tusinder tilfælde af bioterroralarm, men lige så mange tilfælde af falsk bioterroralarm. Af et stort anlagt terrorangreb at være må det siges at være ualmindelig ineffektivt. Det har ikke et omfang, der bare er i nærheden af at matche tidligere kendte angreb, som den fanatiske japanske religiøse sekts forgiftning af Tokyos undergrundsbane.

Det er derimod masser af indicier, der peger i helt andre retninger end et terrorangreb, der kan sættes i forbindelse med en amerikansk-britiske terrorrig og dens mellemøstlige og asiatiske mål.

Teori 1. De amatøragtige anslag er ekstreme amerikanske højrekræfters værk. De samme kræfter, som har skudt, nedbrændt og truet abortklinikker, deres læger, sundhedspersonale og kvinderne, der opsøger dem. Ifølge det tyske blad Junge Welt skal der været forekommet 70 tilfælde af anonyme breve til sådanne klinikker, indeholdende et skummelt hvidt pulver. Der forlyder ikke noget om nogen reel smitte. Langt hovedparten af de pulverbrev, der optræder i det nuværende hysteri rundt om, er fuldstændig uskadelige.

Teori 2. Der er nogen, der tjener fedt på angsten for bioterrorisme. Næmlig medicinselskaberne. Alle dem, som producerer modgifte mod de normalt fremhævede bioterror-bakterier (såsom miltbrand, kopper, pest osv.). Der er allerede et begreb for denne særligt profitable medicinske disciplin, nemlig 'bio defence' - 'bio-forsvar'. Firmaer, der producerer remedier til opdagelse af påførte sygdomme, har kronede dage - det gælder f.eks. Nanogen Inc. og AVANT Immunotherapeutics Inc., hvis aktier har raket fart. AVANT, der producerer en vaccine mod miltbrand, slår alle rekorder.

Også en række firmaer uden for USA, der er særlig leveringsdygtige på disse områder, hvor den amerikanske regering gennem længere tid har indgået for medicinalfirmaerne givtige kontrakter, har tjent rigtig gode penge. Hvorfor ikke stimulere interessen?

Teori 3. Det kan være en efterrettingsoperation som et led i psykologisk krigsførelse og psykologisk krigsforberedelse. Forskellige efterretnings-tjenester har mulighed for at gennemføre en sådan kampagne, afsende diverse pulverbrev til forskellige slags udvalgte modtagere - fra journalister til politikere og andre, hvor medieeffekten er maksimal.

Mange andre muligheder er også tænkelige - indbefattet, at der slet ikke er tale om et storstilet biologisk 'terrorangreb', men et par isolerede tilfælde af 'bioterror', og mængder af copycats. Eller kombinationer af muligheder.

Den amerikanske højrefløj og nogle af dens mest indflydelsesrige repræsentanter i Bush-regeringen, som Pentagonlobbyen omkring krigsminister Rumsfeld og vicekrigsminister Wolfowitz, har længe gjort sig til talsmænd for et snarligt, definitivt opgør med Irak og addam Hussein. Det er så at sige deres næste ønskekrig. Og propagandaen mod Saddam Hussein har i årevis gået på, at han producerer enorme mængder af biologiske udryddelsesvåben, beregnet til at udlette den amerikanske befolkning. I forbindelse med 'opklaringen' af den stadig vok-

sende miltbrand-sag har der været gjort en lang række forsøg på at pege på eller koble Irak sammen med det fra disse krigsbrandstiftere og deres folks side.

Det giver et perfekt krigsmotiv og maksimal opbakning til en i øvrigt totalt folkeretsstridig og forbryderisk krig mod Irak, som længe har været planlagt. kredse

Det eneste kendte tilfælde af en vellykket 'terroristisk anvendelse' af miltbrand fandt sted i Tjekkoslovakiet i 1942, da en kommando tjekkiske modstandsfolk kastede en håndgranat fyldt med miltbrand-sporer mod SS-Führer Heydrich. Granaten var stillet til rådighed af den britiske efterretningstjeneste, der havde taget den ned fra hylderne med den omfangsrige britiske produktion af biologiske våben på den tid.

Miltbrandbakterier er ikke den fattige mands atomvåben, selvom det er relativt let at fremstille bakterien. For at den skal være farlig for andre end ganske få personer, der indånder den (f.eks. afsender og modtager af et brev), kræves der helt andre ressourcer'.

Som Barbara Rosenberg, der er formand for de amerikanske videnskabsfolks arbejdsgruppe for biologiske våben, siger: - *Gennemførelsen af et vellykket angreb i stor skala kræver viden, penge, tid og fysiske ressourcer, som kun en stat kan råde over. Opgaven består altså i at forhindre statsunderstøttet bioterror.*

USA har efter syv år lange forhandlinger om tiltræden af det verdensomspændende forbud mod biologiske våben i juli i år trukket sig ud af dem, for at kunne fortsætte - og fortsat skjule - en lang række tvivlsomme projekter inden for A-, B- og C-våben.

Hele miltbrandhysteriet stinker langt væk - af manipulation, skjulte dagsordener og obskøne motiver. Hele sagen ligner et oplagt tilfælde af STATSBIO-TERRORISME. Og staten er hverken Afghanistan eller Irak.

Krig i krigen: Israel udnytter terrorkrigen til storangreb

Af Klaus Riis

Israel pønser med drabet på en minister som påskud på at gennemføre et tilintetgørende slag mod palæstinenserne

Mens Pakistan blev lukket af en generalstrejke i protest mod USA's krig, da udenrigsminister Colin Powell kom til landet for at forsøge at neddæmpe de mange modsætninger i regionen, ankom den palæstinensiske leder Yassir Arafat til London for i Downing Street at mødes med den amerikanske juniorpartner Tony Blair.

Efter at den såkaldte Oslo-fredsproces blev aflivet af Israel med USA's stiltiende accept under et års israelsk terror og et års palæstinensisk intifada udtalte den amerikanske præsident Bush sig ved indledningen af krigstogtet mod Afghanistan pludselig for en palæstinensisk stat - til den israelske regerings og Ariel Sharons dybe fortrydelse.

Pludselig var det blevet vigtigt for krigskoalitionen USA-England (der hele tiden har haft Israel med som skjult makker) at forhindre, at der blev sat lighedstegn mellem Israels kamp mod palæstinenserne og krigen mod Afghanistan som to sider af imperialistmagternes krig om kontrollen over Mellemøsten, Sydasiens og Kaukasus. Efter i et år i det skjulte at have støttet den forstærkede israelske aggression mod palæstinenserne fik USA's allierede i Tel Aviv at vide, at de skulle holde våbenhvile og vende tilbage til fredsprocessen.

Det er grotesk, at George W. Bush nu taler om en palæstinensisk stat som resultat af en sådan fredsproces. Da Palæstina blev delt i 1947 efter en FN-beslutning, var det en forudsætning, at der dannedes to stater på området: en israelsk og en palæstinensisk. Den israelske har eksisteret i mere end 50 år. Den palæstinensiske er som følge af Israels og USA's politik aldrig blevet etableret.

Alle FN's resolutioner, der tager udgangspunkt i, at Israels besættelse af palæstinensisk land efter syvdages-krigen

i 1967 er ulovlig, forudsætter skabelsen af en palæstinensisk stat. Oslo-fredsprocessen havde som udgangspunkt, at den skulle føre til dannelsen af en stat.

Det kan dermed næppe siges at være en foræring til palæstinenserne, når Bush nu taler om en sådan engang i fremtiden, og Blair sekunder med, at nu skal der ske noget hen imod en levedygtig palæstinensisk stat.

'Vi beder ikke om månen,' sagde Arafat på pressemødet i Downing Street. Blot om gennemførelse af FN's beslutninger. Det er imidlertid et åbent spørgsmål om palæstinenserne vil eller kan acceptere de kompromisser, der allerede var indgået i 'fredsprocessen', da Sharon fremprovokerede den nuværende intifada. De ligger langt fra 1967-situationen - og vil være en accept af Israels rov gennem årtier.

De andre store spørgsmål, spørgsmålet om fjernelse af bosættelserne fra de besatte områder og om flygtningenes ret til tilbagevenden, har ligeledes været blokeret af det samme USA, som nu vil fremstå som palæstinenserne's ven.

Den pludselige amerikansk-engliske interesse for en genoptagelse af fredsprocessen er let at forstå: Ikke mindst den arabiske verden skal beroliges og ikke have en fornemmelse af, at palæstinenserne's sag også ofres i terrorbekæmpelsens navn.

Israel har været under pres for ikke at udnytte angrebet på Afghanistan til at løse det palæstinensiske spørgsmål på sin egen vis - ved at smadre og fordrive de palæstinensiske myndigheder og dræbe den palæstinensiske ledelse.

Sharon gør det klart, at han er under pres - og modsætter sig det. Der erklæres våbenhvile - og dræbes flere palæstinensere end før. Slagteren Sharon ville ikke være, hvem han er, hvis han ikke samtidig beordrede nogle mord: To Hamas-ledere blev derefter dræbt i en genoptagelse af de kriminelle 'målrettede likvideringer'.

Mordet på Abdul Rahman Hamad 'var ikke det første og vil heller ikke blive det sidste', meddelte Sharon, der

tilføjede:

- Vi har gjort vores stilling klar på dette spørgsmål, den er helt fast, og sådan vil vi handle.

Denne mord- og terrorpolitik opflammer selvfølgelig hadet til Israel i hele Mellemøsten, sætter de reaktionære arabiske regimer under fornyet pres og Arafat og hans satsning på en fredsordning under USA's og nu også Englands auspicer under enormt tryk. Hurtige og reelle resultater er nødvendige, hvis ikke den store overlever Arafat skal miste al opbakning i sit folk.

Der er ingen grund til at tro på hverken USA's eller Englands pludselige omvendelse til venner af det palæstinensiske folk. Den israelske politik er klar, skåret ud i kød og blod: Det zionistiske Israel har aldrig villet og vil ikke acceptere en levedygtig palæstinensisk stat. Og palæstinenserne's tålmodighed med en forhandlingspolitik - som har været en forhalingspolitik til Israels fordel - er brugt op.

Fascistisk israelsk minister dræbt af PFLP

Den fascistiske israelske turistminister Rehav'am Ze'evi blev dræbt dagen efter Arafats Londonbesøg ved et attentat i Jerusalem. Folkefronten til Palæstinas Befrielse PFLP har taget ansvaret.

Ze'evi hørte til de mest reaktionære elementer i den israelske regering, der umiddelbart efter bombningerne i USA den 11. september krævede etnisk udrensning og fordrivelse af palæstinenserne fra deres land. Hans ekstremt højreorienterede parti Den Nationale Union havde i protest mod 'Sharons accept af amerikansk pres' meldt sig ud af Sharon-regeringen - og Ze'evi skulle være trådt tilbage som minister senere samme dag.

PFLP betegner attentatet som en gengældelse for mordet på PFLP's leder Abu Ali Mustafa, der blev slagtet af den israelske hær ved et helikopteranreb på hans kontor i Ramallah i slutningen af august.

I en udtalelse siger PFLP:

'Sharon skal vide, at palæstinensisk blod ikke er billigt, og at de, som systematisk myrder det palæstinensiske folks ledere, ikke selv vil undgå at blive mål for attentater og mord.'

Drabet på Ze'evi er en fuldt berettiget gengældelse for besættelsesmagtens terrorpolitik, der svarer til de drab på højtstående nazister og SS-folk, som modstandsbevægelserne i mange lande foretog under den tyske besættelse. Et forsøg på at rubricere det som 'terrorisme' er ren svindel. Ze'evi var ikke et civilt offer for terror, men en fascistisk general, som hørte til de skyldige, blandt de øverste ansvarlige, i uhyrlige forbrydelser mod det palæstinensiske folk.

Selvfølgelig gik Ariel Sharon grasset og svor hævn i Knesset. Han indvarslede en *'helt ny æra i kampen mod terroristerne'* og holdt Arafat ansvarlig: *'Vi vil føre en skånselsløs krig mod terroristerne. Kun kriminelle terrorister kunne drømme om at myrde valgte medlemmer af en demokratisk stat,'* sagde den israelske terrorist, krigsforbryder, militærmand og politiker, der hører til blandt de fremmeste, der igennem mere end 50 år har forhindret palæstinenserne i at få en stat og 'demokratisk valgte' politikere.

EU kaldte drabet 'fej' - hvad det ikke er, det er modigt - og krævede de ansvarlige straffet. Det gjorde man ikke, da PFLP's leder blev dræbt, eller i forhold til nogen af de mere end tyve palæstinensiske ledere, der er blevet tilintetgjort af den israelske likvidationspolitik. Skulle man være konsekvent, burde EU forlange Sharon arresteret og straffet for hans forbryderiske likvidationspolitik.

Men en israelsk fascist er mere værd end en hvilken som helst palæstinensisk leder, mener EU.

Sharons fascistiske trusler

Fra et møde i det israelske sikkerhedskabinet stillede Sharon-regeringen Arafat og de palæstinensiske myndigheder over for et krigerisk og forbryderisk ultimatum:

Den kræver i en erklæring, at Arafat udleverer Ze'evs drabsmænd samt forbryder (kriminaliserer) en række palæstinensiske organisationer, som har gen-

Berlin
50.000
demonstranter
13.10.01.

nemført angreb på Israel - herunder PFLP, Hamas og adskillige andre.

Hvis de palæstinensiske myndigheder ikke efterlever disse krav, 'vil Israel ikke have andet valg end at erklære de palæstinensiske myndigheder for en instans, der støtter terrorisme, og handle derefter', hedder det.

Den sætter ikke nogen tidsfrist for udleveringen. Ifølge den israelske avis Maariy, skal Sharon have givet Arafat en uge til at opfylde kravene. *'Hvis ikke, går vi i krig mod ham'*, sagde Sharon ifølge avisen.

Sharon har tidligere sammenlignet Arafat med bin Laden - og truet PLO og de palæstinensiske myndigheder, de palæstinensiske partier, organisationer og ledere med samme skæbne, som USA har tiltænkt bin Laden, Al Qaida og Taliban-regimet.

Sidste torsdag meddelte de palæstinensiske myndigheder, at de havde afsløret et israelsk komplot for at dræbe Arafat. I forrige uge advarede den israelske udenrigsminister Shimon Peres Rabin mod den næstkommanderende i den israelske hær, som ville iværksætte en anden israelsk plan for at dræbe den palæstinensiske leder.

Sharon-regeringen pønser altså på at gennemføre den fascistiske plan, som den afdøde turistminister gjorde sig til talsmand for: en militær nedslagtning af de palæstinensiske myndigheder og en etnisk udrensning af de palæstinensiske områder. Sharon forsøger at få det til at se ud, som om 'alting er ændret' med turistministerens død - for at bruge den som et påskud for gennemførelsen af sine militære og politiske planer. Påskuddet kunne nøjagtig lige så godt være et nyt selvmordsattentat, eller hvad som helst.

Både USA og EU-landene, der støtter den amerikansk-engelske plan for en 'genoptagelse af fredsprocessen', har henstillet til Israel om at vise mådehold i reaktionen på drabet på Ze'evi og opfordret Arafat til at fange og bringe Ze'evs attentatmænd for en domstol. Samtidig har USA lagt pres på Syrien for at få dette land, som er erklæret som et muligt angrebsmål for Bushs terror-krig, til at slå ned på PFLP - som ikke er en terroristorganisation, men en militant national befrielsesorganisation.

Ifølge internationale nyhedsbureauer har de palæstinensiske myndigheder arresteret 11 folk fra PFLP's politiske gren og forbudt dens militære - men nægtet at udlevere nogen til Israel.

Den israelske hær og efterretnings-tjeneste gennemførte umiddelbart i forlængelse af drabet en række hævntogter, der har kostet mindst 8 palæstinensere, herunder en skolepige, livet. Et af dem var bombesprængningen af en bil med tre ledende medlemmer af Arafats Fatah-organisation. Et andet var israelske tanks invasion af Betlehem. 'Mådehold' er et ukendt begreb for det zionistiske Israels regering.

Forspil til 'endløsning'

Hævntogterne er kun forspillet til det 'endelige opgør', den zionistiske 'endløsning': udslettelsen af de palæstinensiske myndigheder og de palæstinensiske organisationer. Den krig mod Palæstina og den arabiske verden, som har været længe forberedt og længe ønsket af de ledende israelske kredse.

En gennemførelse af denne plan vil imidlertid umiddelbart sprænge Bushs såkaldte 'antiterror-koalition' bag den afghanske krig og føre til en eksplosion

i Mellemøsten.

Det er også baggrunden for en Mogens Lykketofts udtalelser, der side-stiller den israelske likvidationspolitik mod palæstinensiske ledere med drabet på fascisten Ze'evi. Den voldsomme israelske ophidselse over Lykketoft, der blot formulerer den officielle EU-holdning, skal ses i den sammenhæng. Lykketofts udtalelser er 'uacceptable' og 'Danmark er ved at ødelægge fredsprocessen', siger det officielle Israel. Det er rasende over, at dets påskud for krig ikke godtages af dets egne allierede.

Lykketoft har ikke den fjerneste grund til at skræmmes af Israels 'kritik'. Han kan snarere komme til at fortryde, at hans og EU's position ikke har været skarper. For de er allierede med et splittergalt, kriminelt og krigslideligt regime, som sætter verdensfreden på spil. Også EU og den danske regering frygter at blive ramt af slagene fra de europæiske arbejdere og de europæiske folk, der vil sige fra overfor både Israels forbryderiske politik og den beskidte amerikansk-engelsk-israelske terrorkrig, som EU, Nystrup og Lykketoft er en del af og solidariserer sig med. Tilmed 'fuldt ud', som det hedder.

Poul Nystrup har offentligt gentaget EU's standpunkt over for USA, at Afghanistan-krigen ikke må følges op af en amerikansk krig mod Irak.

Herlige allierede man holder sig!

Militært kvælertag

I de følgende dage rykkede den israelske hær med tanks og kamphelikoptere ind i seks palæstinensiske byer på Vestbredden. Nablus, Jenin, Ramallah, Betlehem, Qalqilya og Tulharem er besat og omringet af israelsk militær. Ingen kan komme ind. Og ingen kan komme ud. Indtil videre meldes 22 palæstinensere dræbt.

Sharons regering har iværksat den største militæraktion mod palæstinenserne i det seneste år.

De israelske besættelsestropper meddeler, at de har "dræbt og likvideret terrorister fra palæstinensiske grupper som Hamas og Fatah". Blandt de myrdede er den 10-årige Reham Ward, skudt, mens hun sad i sit klasseværelse på skolen i Tulharem. Samt en 14-årig dreng, Hasan Ibayat fra Berit Sahub.

Den israelske hær har under påberå-

belse af kamp mod terrorisme dræbt 108 skolebørn det sidste år. En tredjedel af de mere end 740 palæstinensere, der er blevet dræbt gennem den nu et år lange Intifada, er mindreårige børn.

Lørdag rykkede den israelske hær ind på National Alnajah Universitetet i Tulharem. Her ødelagde de bygningerne på landsbrugs- og veterinærskolen, rykkede alle træer op, ødelagde planteavl, forsøgsstatte og fodersystemerne til kvæget.

Overalt meldes der om lukkede skoler og butikker, selv adgangen til de fleste hospitaler spærres af israelsk militær. Der meldes om beskydninger af flere flygtningelejre i områderne.

Arbejderpartiet i Israel truer nu med at forlade Sharons samlingsregering, hvis "det militære kvælertag af de palæstinensiske byer opretholdes". Ifølge israelsk radio meddelte Peres på det ugentlige regeringsmøde, at Sharon har iværksat den militære aktion, uden at det har været besluttet på regeringsplan. Den israelske general Ron Kitrey har meddelt, at de israelske militærstyrker bliver, "så længe det tager" for de palæstinensiske myndigheder at slå ned på, hvad Israel kalder terrorister.

De palæstinensiske myndigheder og Arafat har appelleret til USA, FN's sikkerhedsråd, Rusland og EU om at stand-

London: 50.000 demonstranter
13.10.01 Lørdag den 27. oktober er ny international aktionsdag.

se Israels angreb, der har gjort situationen for palæstinenserne desperat.

I ly af terrorkrigen og med et berettiget gengældelsesdrab som påskud vil Israel påtvinge palæstinenserne en evig terrorkrig, en evig besættelse, der skal begrave deres legitime rettigheder for altid.

Men den palæstinensiske sag er retfærdig – og fred i Mellemøsten vil aldrig blive en realitet uden oprettelsen af et frit og uafhængigt Palæstina.

Protester og aktiviteter mod USA's krig landet rundet

Allerede i løbet af den første uge efter USA's startede bomningerne og sin terrorkrig fandt der mindst 20 manifestationer mod krigen sted i 9 byer.

København: Fredsvagt hver dag foran Christiansborg.

Fakkelvagt på Rådhuspladsen hver mandag kl. 20.00

Kontakt: info@nejtilkrig.dk - initiativet nej til krig og terror

Odense: Fredsvagt hver mandag kl. 16.00 Flakhaven

Kontakt: Jan 28707449 - initiativet Stop USA's krig

Aalborg: Fredsvagt hver onsdag kl. 19.00 på Gammel Torv

Kontakt: aalborgfredsaktion@group-care.dk – Aalborg Fredsaktion

Århus for fred: Demo 28.10 kl. 19.00 på Rådhuspladsen

Stop krigen – Nej til dansk krigsdeltagelse. Kontakt: 86193024

Randers: Samling d. 27.10 kl. 10.30 - 12.00 Rådhuspladsen

Randers mod krig og terror. Kontakt: Ole 21 700132

Frederikssunds Fredskomite:

Kontakt: Aron 47311178

Sønderjyllandskomiteen "Nej til krig og terror":

Kontakt: earthsurvival@mail.tele.dk.

Kamp mod ISS fortsætter

Modstanden mod Farum Kommunes udlicitering af en del af børnepasningen til ISS CarePartner er blevet styrket ovenpå forældrenes og pædagogernes sejr i Assens samt ISS-beslutningen om, i hvert fald indtil videre, ikke at ville byde på mere børnepasning.

Pædagogerne på de i alt fire privatiserede daginstitutioner i Farum har imidlertid fået mundkurv på. De tør ikke udtale sig af frygt for følger. Der er indgået aftale med ISS om ikke at udtale sig, og at de ansatte skal opføre sig loyalt overfor deres berygtede arbejdsgiver. Anderledes forholder det sig med forældrene, der ikke lægger fingrene imellem.

Selvom de betaler samme pris for at få deres børn passet i en ISS-ejet daginstitution, som de øvrige forældre i byen, modtager de en klart ringere service. Næste år trækkes yderligere 250.000 kr. ud af driftsbudgetterne med det formål at øge ISS's børnepasningsprofit. Pædagogerne mærker nedskæringerne via dårligere arbejdsforhold/forringede normeringer og børnene via ringere pasning - mindre leg, færre oplevelser og mindre voksenkontakt.

Normeringen er på nuværende tidspunkt 10 pct. under normeringen i de kommunale fritidshjem, og pædagogerne er kun ansat på deltid, da det er billigst for ISS. Samtidig bruges en stor del af tiden på administrativt kontorarbejde - på bekostning af børnene - ifølge Ole Clement, formand for en af forældrebestyrelserne.

Forældrene håber, at Farum kommune tvinges til at opgive kontrakten med ISS CarePartner. Som Assens Kommune gjorde som et konkret resultat af pædagogernes og forældrenes fælles kamp mod privatiseringen af børnepasningen. Et eksempel til efterfølgelse.

Netavisen 20. oktober 2001

Netavisen

- det daglige tillæg til
Kommunistisk Politik

www.apk2000.dk

Miltbrand i Posten

11. september 2001 er nok en dato, alle husker, uanset hvilken holdning man måtte have til begivenhederne omkring World Trade Center og de ting, der er sket i kølvandet på det hele.

Vi sad nogle stykker fra Natholdet i manuel sortering en lørdag morgen og fik os en fyraftensbajer. Vi var alle enige om, at det sagtens kunne være CIA, der havde iscenesat det hele på en eller anden måde for at skabe en pro-amerikansk stemning hos befolkningen i hele Vesten.

Ugerne gik, USA begyndte at bombe på livet løs i Afghanistan, og siden kom de første meldinger om miltbrand - eller "anthrax", som det nu er blevet mode at kalde det - kom fra USA.

Vi snakkede om, hvor relativt udsatte vi, som arbejder i Postvæsenet, er i forhold til resten af befolkningen. Så at sige al post fra udlandet til Folketinget går igennem vores hænder, da det er os, der sorterer til Københavnsområdet.

Torsdag i sidste uge gik jeg på arbejde som sædvanlig. Jeg havde ikke hørt nyheder hele dagen, så jeg vidste intet. Da jeg gik ind gennem porten, stod der en mand og delte sedler ud til folk og forklarede os, hvad der var sket: Der var fundet pulver i en af brevsorteringsmaskinerne på 4. sal, da teknikerne havde haft deres almindelige rutineeftersyn. Manden fortalte mig så desuden, hvilke elevatorer der kunne benyttes, og hvilke der var spærret af. På sedlen "Information til alle medarbejdere om pulverfund på 4. sal" stod der lidt om, hvilke tiltag man havde iværksat.

Området blev afspærret, de 14 medarbejdere, der var til stede, blev isoleret i dette område og beordret i bad. Området var spærret af indtil fredag morgen. De folk, der skulle have været på arbejde i det afspærrede område på aften- eller natholdet, kom ned til os i Store Breve og gjorde

deres arbejde her.

De trådløse telefoner ringede på livet løs. Først var hele postterminalen i Herning lukket, så der kom ingen post fra Vestjylland. Og nu var "Opvasken", der gør brevene fra postkasserne klar til sortering, ramt. Her var der afsenderadresse på brevet. Det var en 16-årig pige, der havde bagt en kage til sin veninde, drysset flormelis over og sendt den til sin veninde. Nyhederne kunne melde om, at hun nu står til en bøde eller i værste fald fængsel for "at skabe frygt", som det hedder. Dum, som pigen var, havde hun sagt, at det var en spøg - i stedet for blot at sige: "Shit! Det havde jeg ikke tænkt over."

Fredag var der igen pulveralarm rundt omkring i huset. Vi var efter hånden godt trætte af det hele. Hver gang der bliver fundet noget, viser det sig at være falsk alarm, og det hele ender som historien om Peter og Ulven. Hvis det en dag skulle vise sig at være "rigtigt" pulver, vi finder, vil vi bare ignorere det. Også selv om radioavisen kunne melde om to amerikanske postarbejdere, der var blevet ramt af miltbrand.

Klokken halv 4 lørdag morgen, en time før vi havde fri, var der igen fundet pulver på 4. sal. Vi fik instrukser om, hvordan vi skulle forholde os, hvis vi fandt noget på vores afdeling. Ingen af os orkede at ryge i karantæne, netop som vi skulle hjem og holde weekend.

- Poul! Hvis du finder noget, så holder du din kæft! For jeg vil bare hjem nu!!! udbrød Kirsten. Vi var alle bange for at finde pulver i posten. Ikke fordi vi har ladet os gasse op af den medieskabte hysteri omkring det, men fordi vi bare ikke orkede tanken om at komme senere ud af huset.

Efter overstået nattevagt satte Kirsten, Rune og jeg os ned på Rio Bravo for lige at skylle det hele ned over en fyraftensbajer.

plp

"Uambitiøs" reform

Reformen har fået en blandet modtagelse af såvel folketingspartier som arbejdsmarkedets parter. Kritikken afdækker, at reformforslaget er fremlagt kort før det forestående folketingsvalg, hvilket giver den socialdemokratiske arbejdsminister Ove Hygum og hans parti problemer med at gå så radikalt til værk, som de i virkeligheden godt kunne tænke sig. Det faktum angiver blot, at de arbejdsløse kan se frem til nye angreb efter valget – uanset regerings sammensætning.

LO og DA er enige om at karakterisere reformen som uambitiøs. LO så gerne en endnu mere radikal aktiveringspolitik. DA finder, at reformen blot er små justeringer; men roser – ikke overraskende – ellers forslaget for at indføre både privatisering og resultatløn på jobformidlingsområdet.

I folketingssalen er reformen hovedsageligt blevet positivt modtaget. Venstre finder, at forslaget er tæt på en blåstempling af Venstres egne foreslåede besparelser på aktiveringsfeltet. SF er grundlæggende enig i reformen; men efterlyser garanti for øget kvalitet i uddannelse og kompetenceløft.

Der er lagt op til et bredt forlig. De radikale ændringer kommer efter valget. -gri

Heksejagt på arbejdsløse

Arbejdsminister Ove Hygum har efter et halvt års forberedelse endelig barslet med en ny arbejdsmarkedsreform.

Den betyder nye stramninger for de arbejdsløse, samt privatisering af jobformidlingen.

Fra flere sider karakteriseres den som "uambitiøs", hvilket hænger sammen med, at den er fremsat midt i en valgkamp, og indikerer, at der følger nye stramninger sted efter valget.

Det officielle sigte med den nye arbejdsreform er at komme de mange formålsløse aktiveringer til livs. Det er et let gennemskueligt propagandanummer, idet forudsætningen for at skaffe de arbejdsløse et job er, at arbejdspladser står til rådighed. Det gør de ikke.

Arbejdsministeriets redegørelse tager også sit afsæt i en bekymring for de såkaldte flaskehalse. I den grad, at det problem er reelt, peger redegørelsen ikke med ét ord på arbejdsgivernes egne pligter til at uddanne den fornødne arbejdskraft.

For den enkelte arbejdsløse kan ændringerne skitseres i tre hovedpunkter:

Den nuværende et-årige ledigheds-

periode erstattes af en 9-måneders såkaldt jobsøgningsperiode. Derefter klapper fælden – tre år og tre måneders aktiveringsperiode træder i kraft, hvorefter bistanden venter, hvis du ikke har fået arbejde.

Det kritiserede krav om, at den enkelte skal være i aktivering i 75 pct. af de tre år, ændres ikke. Aktiveringen er fortsat en pligt, og i samme omfang som tidligere, men det afløses af en større fleksibilitet for den enkelte(?). Det beskrives ikke hvordan. Det er også vanskeligt at forstå, idet den eksisterende praksis netop blev indført med henvisning til, at de individuelle handlingsplaner var en garanti for relevante uddannelser, kurser og andre aktiveringer.

Fremover vil "andre aktører" blive benyttet ved jobformidling, hvilket betyder, at private firmaer kan slå mønt på at nedbringe arbejdsløsheds køen. Disse vil på linie med Arbejdsformidlingen blive lønnet efter resultater. Med andre ord indføres et privat marked, der medfører en heksejagt på arbejdsløse, som meget let kan få stemplet *Ikke til rådighed for arbejdsmarkedet*, hvilket medfører tab af dagpengene.

"Fortsat stram arbejdsmarkedspolitik"

Den socialdemokratiske ledede regering fortsætter dermed angrebene på de arbejdsløse og deres rettigheder. Ved tiltrædelsen i 1992 havde de arbejdsløse syv års dagpengeret, hvortil kunne lægges to års uddannelse. På mindre end ni år har skiftende socialdemokratiske arbejdsministre reduceret arbejdsløshedsperioden til ni måneder suppleret med tre år og tre måneders tvangsaktivering.

Det værste ved den nye reform er privatiseringen af jobformidlingen. Arbejdsformidlingen vil i konkurrence med private firmaer, hvor begge parter lønnes efter resultater, tvinges til en skærpet heksejagt på de arbejdsløse, hvor specielt rådighedsbegrebet vil blive benyttet som redskab til at fratage de arbejdsløse retten til dagpenge.

I arbejdsministeriets redegørelse lægger man heller ikke skjul på, at reformen ikke er til for de arbejdsløse:

"På baggrund af det aktuelt pressede arbejdsmarked og udsigten til et demografisk betinget fald i arbejdsstyrken anbefales en fortsat stram arbejdsmarkedspolitik, der fortsætter linien i de senere års strukturreformer på arbejdsmarkedet" (egen understregning).

– Rene ord for pengene. Reformen er til for de stakkels pressede arbejdsgivere, mens de arbejdsløse fortsat skal undgælde med flere stramninger.

Det er i øvrigt misvisende at kalde forslaget for en arbejdsmarkedsreform, da den udelukkende vender brodden mod de arbejdsløse. Den indeholder ikke et ord om øgede uddannelsesmuligheder for de mange unge, der hvert år bliver afvist af tekniske skoler. Arbejdsgivernes ansvar for at tage lærlinge berøres heller ikke, trods det faktum at de i tide og utide beklager sig over såkaldte flaskehalse.

Kom- munal- valg 2001

APK
siger:

STANDS USA'S TERRORKRI G!
Krig er ikke løsningen!

STOP FOR DANSK KRI GSDELTAGELSE!

NEJ TI L RACI SME OG FREMMEDHAD!

FORSVAR DE DEMOKRATI SKE
RETTI GHEDER!

ARBEJDERNE OG DET STORE FLERTAL
SKAL I KKE BETALE FOR KRI SE OG KRI G!

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

☎ 35 43 49 52
www.apk2000.dk

Kommunalvalg i krigens tegn

Kommunalvalget står for døren – i en helt ny situation i verden efter bombningerne i USA den 11. september og starten på terrorkrigen med angrebet på Afghanistan. Denne situation kommer til at påvirke alle menneskers liv – også danske arbejdere, unge, pensionister. Hvordan hele denne situation udvikler sig, kommer til at bestemme børnenes fremtid. Holdningen til krigen og den økonomiske verdenskrise, der begge udvikler sig, er derfor af afgørende betydning. Krigen og krisen er kommet tæt på. Det er også dansk kommunalpolitik.

Den ”milde gaveregn” til befolkningen som regeringen og kommunalpolitikerne stillede i udsigt i valgåret er standset brat efter 11. september.

Den danske regering har uden folkeligt mandat indrulleret Danmark i USA's terrorkrig mod verdens fattigste land Afghanistan. Krigen og bombningerne er en humanitær katastrofe for civilbefolkningen. Ingen ved hvor krigen stopper. Krigen har sat ny brand i internationale konflikter mange steder. Israel har de palæstinensiske selvstyreområder i et militært jerngreb. Mange andre steder truer nye krige og konflikter.

**Krig er ikke løsningen.
USA's krig må stoppes**

Er Afghanistans børn mindre værd?

Den danske regering har fuldstændig underlagt sig verdens største stormagt USA's krigspolitik og diktat. Den har fuldstændig underlagt sig NATO-alliancens og EU's krigspolitik og diktat.

Danmark skal ikke være en krigsførende nation i denne krig, som verdens rigeste lande fører mod verdens fattigste.

**Dansk krigsdeltagelse
skal stoppes**

Udviklingen viser, hvor farligt det er at deponere Danmarks selvstændighed og udenrigspolitik i lommen på fremmede stormagter som USA og EU. Der er kun plads til at tale med en stemme. Krigens og monopolernes stemme.

Danmark skal ud af EU

De danske politikere har ikke lagt skjul på, at krig koster penge. Mange penge. Gennemførelsen af den EU dikterede ”terrorlovgivning”, der er et angreb på de demokratiske rettigheder og et alvorligt brud med hidtidig dansk retspraksis, koster penge. Den voldsomme oprustning af politi, efterretningsvæsner, beredskabsstyrker, enheder til NATO's og EU's styrker, koster penge. Hvem skal betale?

Det skal den danske befolkning. Arbejderklassen, pensionisterne, de uddannelsessøgende og de udstødte. Det kaldes ’omprioritering af de offentlige udgifter’. Men det er *krigsbudgetter*. Pengene tages gennem nye nedskæringer på det sociale område, fra sundhedsområdet, fra skolerne og de fra de arbejdsløse. Alle de områder, der skriger på forbedringer.

Med krig følger stigende oprustning. Våben- og militærindustrien har krone-

de dage, men for menigmand betyder det reallønsfald.

**Ikke en øre og ikke en mand
til de riges krig!**

Også i den nye situation fortsætter kommunerne og reaktionære politikere deres udliciteringsraids. De fortsætter med at privatisere sociale og offentlige ydelser. Dem der kan betale kan få – resten må klare sig selv eller lade være. ISS' børnepasnings- og plejehjemsskandaler er et af talrige eksempler på at rengøringsselskaber bør gøre rent – og det offentlige tage ansvaret for mennesker. Nu bruges den ny verdenssituation også som påskud for forringelser, som almindelige folk skal betale.

**Social genopretning -
ikke nye nedskæringer!**

Tale ved fakkelvagt på Axeltorv i København 12.10.01

Brød og bomber!

Af Dorte Grenaa, formand for Arbejderpartiet Kommunisterne

mer ind over din by. Det kaster mad ned. Du løber ud: Mad kan redde din familie fra hungersnøden. Du hører nye fly. Du ser - og vinker op mod flyet på himlen. Men det næste fly, der kommer, har ikke mad i lasten. Nu regner bomberne ned. Brød og bomber.

I Vietnam kastede amerikanske fly legetøj ned til de vietnamesiske børn, legetøj der lemlæstede og dræbte dem, når de samlede det op. For legetøjet var bomber.

Her til formiddag har det amerikanske forsvarsministerium netop offentliggjort, at amerikanske B52 bombefly smider klyngebomber ned. Det er bomber specielt designet til at gå efter alt, hvad der bevæger sig. Børn bevæger sig, når de samler nødhjælp op fra jorden i Afghanistan.

I nat så jeg præsident Bush på CNN. Han sad og grinede. Og så derpå meget indtrængende ud. Bush kom med en særlig appel til alle amerikanske børn: Hvert barn skulle sende en dollar i en konvolut til Bush i Det Hvide Hus. For Bush vil hjælpe de nødlidende børn i Afghanistan med: Brød og bomber.

Hvor hyklerisk kan det blive? Hvor barbarisk? Hvor kynisk?

Verdens internationale nødhjælpsorganisationer har taget afstand fra dette afskyelige propagandashow. Kirkernes Verdensråd appellerer til USA om at få stoppet krigen. For krigen stopper nødhjælpen i at nå frem i tide.

Til krigens ofre vil blive lagt de tusinder eller millioner, for hvem krig bliver lig med sultedøden. FN anslår, at det vil dreje sig om op til 7 millioner mennesker. Det er børnene, de gamle, kvinderne, de fattige - der vil rammes hårdest. Flygtningestrømmene er lukket inde bag den ring af militær opmarch, USA og dets allierede har lagt rundt om Afghanistan. Nabolandene har lukket grænserne.

USA's allierede i NATO, i EU og blandt de øvrige stormagter, alle bedyrer de, at de kun støtter en krig, der 'ikke kræver uskyldige civile ofre'. De lyver. Den danske regering lyver.

Ethvert normalt tænkende menneske ved, at krig kræver uskyldige civile ofre. Og at moderne krige medfører stadig flere civile ofre. Også denne krig.

Den krig, der føres, er en terrorkrig. Terror bekæmpes ikke med terror. Det avler mere terror. Det har USA's lange liste af krige rundt om i verden allerede vist os.

Vi må kræve, at regeringen og Folketinget tager klar afstand fra Nyrups udtalelse om, at Danmark er klar til krig. Vi er ikke klar til at deltage i nogen krig, Nyrup. Vi vil have USA's krig stoppet. Danmark skal hverken direkte eller indirekte deltage i USA's krig. Der skal tages klar afstand fra al krigsstøtte og krigsbudgetter.

Ingen dansk krigsdeltagelse. Vi er et fredselskende folk.

USA har erklæret, at det bliver en langvarig krig mod terrorisme. Den vil vare, siger de, "indtil vi alle kan gå trygt ud af vores huse igen og aldrig mere være bange". Det kan vi først, når USA's krig er stoppet! Det kan vi først, når krigshysteriet er bragt til ophør!

For i krigens skygge opflames fremmedhadet og racismen, ikke mindst mod muslimer og arabere: Vores naboer, skolekammerater og arbejdskammerater.

Vi står skulder ved skulder - ikke med krigens kræfter. Men med fredens kræfter.

I disse dage og uger er en ny omfattende fredsbevægelse vokset frem. Utallige og mangfoldige aktiviteter og protester mod USA's krig i snart den ene by, snart den anden by har fundet sted. Og mange flere er på vej.

Vi vil blive ved. Krigsherrerne skal ikke få ro til deres krig.

Sammen med fredsbevægelsen i Europa, i USA, i Latinamerika, i Mellemøsten, i Asien, i Australien, sammen med dem er vi ved at skabe en global alliance mod krigen - for freden:

**USA's krig skal stoppes.
Stop denne terrorkrig!**

Vi står her igen i dag for at vise krigsherrerne, at de aldrig skal få ro!

Ikke før den forbryderiske krig, som USA har sat sig i spidsen for, er stoppet. Ikke en dags ro skal vi give dem.

USA siger, de har ret til at føre krig, ret til at bombe Afghanistans byer 24 timer i døgnet, ret til at udvide krigsterroren mod andre lande og nationers befolkninger. Irak er højt på listen, men også Filippinerne, Indonesien og Malaysia har været nævnt - alt sammen som hævn for den 11. september.

Men vi siger: Intet kan retfærdiggøre denne krig. Hævn hører middelalderen til. Et øje for et øje - og vi bliver alle sammen blinde! Hvilken ret har USA til at påføre Afghanistan eller noget andet land krig? Hvilken ret har USA til kaste verden og verdens folk ud i en så farlig situation, som denne krig kan føre til. Hvilken ret? Ingen! USA har ingen ret - juridisk, politisk eller moralsk til krig. Det er en krænkelse af al international ret, af FN's charter.

Det er en krænkelse af vores retfærdighedssans. Det er en krænkelse af vores ønske om og kamp for fred. USA's krig skal stoppes.

'Brød og bomber', kalder USA krigen. Med brød og bomber vil de befri det afghanske folk fra deres regering og terrorister. En "humanitær" krig - med alle midler. Allerede før krigen var verdens fattigste land Afghanistan ramt af hungerkatastrofe.

Prøv for et øjeblik at forestille dig, at du og din familie lever i en af de landsbyer. Du hører flyene komme. Du ser - og peger op mod himlen. Et fly kom-

Stil krav til kommunerne!

Udviklingen går den gale vej! Forskellen på rig og fattig øges. Bag facaden lades ældre i stikken under skandaløse forhold. 10-årige børn sættes på gaden for at spare institutionsudgifter. Antallet af hjemløse vokser. Store dele af de unge holdes ude af uddannelsessystemet og arbejdsmarkedet. Hele befolkningsgrupper udstødes.

Stop for privatisering og udlicitering!

Kommunerne sælger offentlige arbejdspladser til private firmaer og store EU-monopoler som ISS og Arriva. Bagefter købes de samme ydelser dyrt tilbage fra firmaerne.

Det er elendig samfundsøkonomi. Det medfører elendige og dårligere arbejdsforhold for de ansatte. Det betyder dårligere og dyrere service for kommunens indbyggere.

Daginstitutioner for børn og ældreomsorg gøres til kold forretning, der skal tjenes penge på.

*Stop for privatisering og udlicitering!
Genopretning og udbygning af den offentlige sektor!*

Stop for kommunalt slavearbejde og skruebrækkeri

En række borgere er udsat for grov diskrimination og retsløshed. Arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere tvinges til at arbejde til løn- og arbejdsforhold langt under de gældende regler og overenskomster på arbejdsmarkedet.

Kommunens dobbeltrolle som arbejdsgiver og social myndighed giver den hånd- og halsret over en udsat gruppe mennesker. Slavearbejde er genindført og sat i system.

Kommuner tjener penge på at sælge bistandsmodtagere til arbejdsgiverne. Kommunen tjener penge på skruebrækkeri - på at underbyde arbejdernes forhold på arbejdspladserne.

*Oprettelse af reelle arbejdspladser!
Ingen arbejdsløse skal tvinges over på kontanthjælp på grund af mangel på arbejde!*

Væk med aktiveringspligten! Væk med de sorte og grå arbejdsforhold for de udstødte!

Fulde overenskomstmæssige rettigheder, løn- og arbejdsforhold for alle arbejdende på arbejdsmarkedet!

Lige sociale rettigheder og restsikkerhed for alle!

Ret til en ordentlig barndom og alderdom

Stadig flere børn stuves sammen i daginstitutionerne, mens forældrebetalingen stiger. Plejehjem nedlægges, ældre tvangsflyttes. Hjemmehjælp er reduceret til længst muligt mellem besøg af hjemmehjælp. EU's socialpolitik bankes igennem, og hilses velkommen af nedskæringsivrige kommunalbestyrelser.

*Gratis daginstitutioner til alle børn!
Mere tid, plads, personale og kvalitet i børns hverdag!*

Ændring af hjemmehjælpen, så den dækker de ældres reelle behov!

Fuld udbygning af plejehjem og ældreboliger på de ældres betingelser!

Stop for aldersracisme og brugerbetaling på sundhed, behandling og genoptræning!

Brandbeskatning af de rige

Kommunerne forærer hver år millioner af kroner væk i direkte og indirekte bistandshjælp til erhvervslivet og monopolerne. Danske kommuner er blevet et internationalt skattely. Et sted, hvor det offentlige betaler for uddannelsen af deres arbejdskraft, for at lappe den sammen og holde den i live, når den er slidt ned. Hvor det offentlige betaler for de motorveje, broer og anden infrastruktur, som tjener erhvervslivets interesser.

Lige så snart arbejdsgiverne lugter flere penge et andet sted, flytter de industrien og arbejdspladserne til lande, hvor arbejdskraften er endnu billigere.

Kommunerne fører store kampagner mod sociale bedragere og sociale nasere. Men mod de forkerte, mod småfolk. Pengene til at udvikle samfundet må tages der, hvor de findes.

Tag kontakt

APK ARBEJDESPARTIET
KOMMUNISTERNE

☎ 35 43 49 52

Landskontor

København:
Willemoesgade 58E
2100 Kbh. Ø.
Tlf. 35 43 49 50

Fyn:

Skibhusvej 100
5000 Odense C.
Tlf. 66 14 89 83

Jylland:

Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Tlf. 86 18 40 06

Netavisen

- det daglige tillæg til
Kommunistisk Politik

www.apk2000.dk

APK-kandidater: Liste K Odense

*Jan Nielsen,
Bistandsmodtager, 39 år*

Kommunalvalg 2001

- Også ved kommunalvalget må der protesteres kraftigt mod USA's krig. Regningen for dette nye imperialistiske eventyr vil blive sendt videre til almindelige danskere, arbejdere og arbejdsløse.

En ny finanslov er på vej, i krigens skygge. En omfordeling fra de sociale områder til militær og efterretningsvæsen er hvad vi kan forvente.

EU dikterer tilskud til krigs- og flyindustri!

Samtidig vil bistandsmodtagere ved overgangen til bagudbetaling af kontant-hjælp miste en månedsløn.

Men vi bistandsmodtagere vil ikke give en månedsløn til erhvervsliv og krig!

Eric Skytte, ufaglært, 60 år

- Den socialdemokratiske borgmester i Odense, Anker Boye, har som formand for Kommunernes Landsforening (KL) udnyttet Odense kommune som en tumleplads for KL's sorte planer omkring øget udlicitering af offentligt arbejde. Senest via udliciteringen/privatiseringen af aktiveringen af 500 bistandsmodtagere, hvor de sættes på aktion til højestbydende private firma.

- Udnyttelsen af bistandsmodtagerne som en billig (gratis) arbejdskraft uden faglige rettigheder skal ikke strømlines.

- Arbejderne og den kæmpende fagbevægelse har længe krævet oprettelse af normale job med fulde overenskomstmæssige og øvrige rettigheder i stedet for hele aktiveringscirkuset – suppleret med en markant nedsættelse af den ugentlige arbejdstid frem mod en 30-timers uge.

- I det hele taget skal udliciteringen og privatiseringen af offentligt arbejde stoppes.

- At det er på høje tid, at der kommer nye kræfter til ved det kommende kommunevalg i Odense, viser udtalelser fra den lokale SF-rådmand, Villy Larsen, med al ønskelig tydelighed. På trods af alle de dårlige erfaringer fra hele landet med at lade private firmaer lave profit på den nødvendige hjælp til børn og ældre, senest set i Assens, hvor ISS fik sparket, udtaler den lokale SF'er stor støtte til den forsøgsordning i Odense, hvor private firmaer er ved at få foden indenfor i hjemmehjælpen.

- Det kan næsten ikke passe, at manden

Peer Nørbo, faglærer, 49 år

er så naiv, at han ikke ved, at firmaerne naturligvis trykker prisen for at komme inden for området, for så, når de har monopol på området, at sætte den pris, der passer dem.

- Den odenseanske befolkning er nok ikke så naive. Mon dog ikke SF snart er gennemskuet som et unionsfikseret parti, der følger alt, hvad der kommer fra EU, som f.eks. udliciteringsdirektiverne.

- Ved kommunevalget d. 20. november er der et alternativ.

John Jeppesen, lærer, 54 år

- Liste K kræver ordentlige forhold for børnene i Odense Kommune. Med det mener vi bl.a., at vi ikke inden for børn og unge-området skal slås med hinanden om sparsomme "selvstyrebudgetter". I selvstyrets navn er budgetterne til skolerne og daginstitutionerne blevet barberet yderligere ned. Kommunen forsøger at spille os ud mod hinanden ved f.eks. at give de hårdt trængte folkeskoler en beskedent luns til nødvendige, men helt utilstrækkelige forbedringer ved at tage lunsen fra det lige så trængte daginstitutionsområde. Det vil Arbejderpartiet Kommunisterne ikke være med til. Vi forlanger reelle forbedringer/udbygning - både inden for skole- og daginstitutionsområdet.

Charles Busk Jensen præsenteres i næste nummer af Kommunistisk Politik

Det Ny Store Spil:

Oliepolitik i Centralasien

Af Ted Rall

Nursultan Nazarbajev har et frygteligt problem. Han er præsident og tidligere kommunistisk partileder i Kasakhstan, den andenstørste republik i det tidligere Sovjetunionen. For nogle få år siden fandt dette kæmpeland olie ved den østlige del af Det Kaspiske Hav. Geologer regner med, at der under Kasakhstans bindblæste stepper befinder sig 50 milliarder tønder olie - langt de største uudnyttede reserver i verden. (SaudiArabien, som nu er verdens største olieproducent, menes at have omkring 30 milliarder tønder tilbage).

Kasakhstans Sovjet-støttede økonomi kollapsede umiddelbart efter uafhængigheden i 1991. Da jeg i 1997 besøgte den daværende hovedstad Almaty, blev jeg slået af et påfaldende fravær af ældre mennesker. Indtil først den ene, så den anden berettede, at deres forældre var døde af underernæring i de barske vintre i 1993 og '94. Middelklasseborgere i en supermagt var blevet reduceret til afmægtig fattigdom bogstavelig talt i løbet af en nat ... Den gennemsnitlige kasakher tjente 20 dollars om måneden. De, som ikke ville eller kunne stjæle, døde af koldbrand ...

Autokrater har det med at komme af med livet på en grim måde i perioder, hvor ringene bevæger sig nedad. Nazarbajev har derfor brugt det meste af det sidste årti på at få sin olie, der er låst inde i landet, ud til havet. Når olien først begynder at flyde, vil det ikke vare længe, før Kasakhstan afløser Kuwait som Benz'ernes og de grimme guldsmykkers land. Men jo længere olierørledning, jo dyrere og jo mere udsat for sabotage er den. Den korteste rute er gennem Iran, men Kasakhstan er for nært allieret med USA til at fornærme det ved at indgå en handel med Iran. Rusland har hjælpsomt tilbudt at bygge en ledning, som forbinder de kasakhiske oliebrønde med Sortehavet, men nabolandet Turkmenistan har haft problemer med russerne: De har det med at føre olien andre steder hen, uden at betale for den. Der findes tilmed en plan om at lade råolien løbe gennem Kina, men den foreslåede 8.500 km lange ledning ville være alt

for lang til at være profitabel.

Det logiske alternativ er altså Unicol's plan, som er at udvide Turkmenistans nuværende system mod vest til det kasakhiske olieleje ved Det Kaspiske Hav og mod sydøst til den pakistanske havneby Karachi ved Den Persiske Golf.

Som Centralasieneksperten Ahmed Rashid beskriver i sin bog fra 2000 *'Taliban: Militant islam, olie og fundamentalisme i Centralasien'*, besluttede USA og Pakistan sig til at installere et stabilt regime i Afghanistan omkring 1994 - et regime som ville bringe borgerkrigen i landet til afslutning og dermed garantere Unicol-ledningsprojektets sikkerhed. Imponeret af den dengang fremvoksende Talibans hensynsløshed og villighed til at indgå i en olieledningshandel, indvilligede det amerikanske udenrigsministerium og Pakistans ISI-efterretningstjeneste i at sikre våbenforsyninger og penge til Talibanerne i deres krig mod den etnisk tadsjikiske Nordlige Alliance. Det rapporteres, at så sent som i 1999 betalte amerikanske skatteydere den årlige løn til hver eneste Taliban-regeringsembedsmand, alt sammen i håbet om en tilbagevenden til de glade dage med 1 dollar pr. gallon. Pakistan ville selvfølgelig få indtægter fra en oliehavn i Karachi. Med henvisning til det 19. århundredes magtpolitik mellem Rusland og det britiske Indien døbte Rashid kampen for kontrol med det postsovjjetiske Centralasien 'det ny Store Spil'.

Forudsigeligt kom den talibanske Frankenstein ud af kontrol. Regimets uhellige alliance med Osama bin Ladens terrornetværk, deres tilbøjelighed til at invadere naboerne og deres produktion af 50 pct. af verdens opium gjorde dem til usikre partnere i den attråede olieaftale. Daværende præsident Bill Clintons krydsermissilangreb på Afghanistan i 1998 fik for en kort bemærkning Taliban tilbage i folden; de udryddede tilmed opiumvalmueyrkningen på mindre end et år, men de fortsatte alligevel med at støtte utallige militante islamiske grupper. Da en egyptisk gruppe, hvis medlemmer var

trænede i Afghanistan, kaprede fire fly og brugte dem til at dræbe mere end 6.000 amerikanere den 11. september, tabte Washington endelig tålmodigheden med sin gamle klient.

Endelig havde Bushmændene den perfekte undskyldning for at gøre, hvad USA havde ønsket hele tiden: invadere og/eller installere et gammel-dags marionetregime i Kabul. Realpolitik bekymrer sig lige så lidt om 6.000 døde som om undertrykte kvinder i Afghanistan; denne erstatningskrig ført af en falsk præsident handler ene og alene om at få Unicol-aftalen på plads uden indblanding fra irriterende lokale mellemmand.

Centralasiatisk politik er imidlertid et korthus; hver gang et element fjernes, braser hele foretagendet sammen. Muslimske ekstremister i både Pakistan og Afghanistan vil f.eks. støtte nye terrorangreb på USA for at hævne udslettelsen af Taliban. En USA-indsat Nordlig Alliance kan ikke holde magten i Kabul uden en besættelseshær, fordi afghansk legitimitet afhænger af selv at indtage hovedstaden. Og selv om vi gør dette på den rigtige måde ved at finansiere og træne Den Nordlige Alliance, så den selv kan gribe magten, vil Pakistans etnisk pashtunske regering aldrig acceptere, at deres pashtunske brødre i Taliban erstattes med tadsjikker fra Den Nordlige Alliance. Uden Pakistans samarbejde er der ingen chance for at få olien ud, og der er ingen chance for stabilitet i Afghanistan.

Som Bush ville formulere det: *Tag ikke fejl - det her drejer sig om olie.* Og for at give en drejning til en 90'er-kliché, så er det kun kedeligt, fordi det er sandt.

Ted Rall er kommentator for Universal Press Syndicate. Let fork.

Oversættelse Kommunistisk Politik

Folkene i Sydasien må sige nej til amerikansk indblanding i regionen!

Udtalelse fra Indiens Kommunistiske Ghadar Parti

Med krigserklæringen mod Taliban-regeringen i Afghanistan og kravet om alle landes ubetingede støtte til denne krig i terrorismebekæmpelsens navn har den amerikanske imperialisme indledt et voldsomt angreb på Sydasiens folk og deres enhed.

Et kolossalt pres påtvinges folkene for at ophidse brødre og nabofolk mod hinanden og forvandle denne region til en krigszone. Indiens Kommunistiske Ghadar Parti fordømmer denne fejde aktivitet fra den amerikanske imperialismes side og opfordrer alle Sydasiens folk til i enighed at rejse deres stemmer imod enhver form for væbnet amerikansk intervention i denne region.

Indiens og Pakistans folk har konsekvent kæmpet for fred og varigt venskab mellem sig på basis af at løse alle udestående problemer mellem de to lande uden udenlandsk indblanding. Historiens lære er, at de angloamerikanske imperialister aldrig har ønsket enhed mellem folkene i regionen, og de har - begyndende med delingen af subkontinentet for over 50 år siden - fulgt en politik med at ophidse til uenigheder og fjendskab mellem de to lande og folk. Netop som gløderne fra den brodermorderiske Kargil-krig var døet ud, og de indiske og pakistanske magthavere under pres fra den folkelige stemning havde begyndt indledende forhandlinger for at normalisere forbindelserne, viser de amerikanske imperialisters seneste handlinger, at de er i gang med deres gamle trick med at antænde fjendskab og spille Indien og Pakistan ud mod hinanden. Ved at erklære sin helhjertede støtte til den amerikanske imperialisme og udpege mulige angrebsmål i Pakistan opfører Vajpayee-regeringen sig som en entusiastisk krigsmager i imperialismens tjeneste. Den viser snæversynet og opportunisten hos det indiske borgerskab, der ønsker at "vinde" på en amerikansk ledt krig i regionen, selvom en sådan truer alle områdets folk.

De amerikanske imperialister satte enormt pres på den pakistanske regering for at sikre sig dens støtte til "krigen mod terrorismen". Den indiske regerings tilbud om at samarbejde fuldt og

helt med den amerikanske imperialisme og dens krav om, at Pakistan skulle erklæres for en terroriststat, bidrog umådeligt meget til dette pres. Stående over for truslen om at blive isoleret og stempet som en slyngelstat af USA og dets allierede annoncerede

general Musharraf sin beslutning om at udvide samarbejdet med USA.

Begivenhederne de sidste dage har betydet et tilbageslag for det indiske og pakistanske folks bestræbelser på at opnå fred og harmoni på subkontinentet. Den dybe vrede og bitterhed, som findes hos folkene i denne region mod imperialisternes krigsophidsende politik, må sætte fart i opbygningen af en stærk antiimperialistisk front mellem de sydasiatiske folk. Alle, der er imod og berørt af militær afpresning og aggression, økonomisk pres og racistisk had, som er sluppet løs af de amerikanske imperialister og deres allierede og kollaboratører, kan og skal mobiliseres i dannelsen af denne antiimperialistiske front.

De angloamerikanske imperialisters "del og hersk"-politik gennem årtier har til fulde vist subkontinentets folk, at deres fremgang fuldstændigt afhænger af at foretage et konsekvent brud med denne koloniale arv. Sydasien kan kun rejse sig af krisen ved, at folkene forenes i at holde USA og andre imperialistmagter ude af regionen og fører kampen for at rykke kolonialismens levn op med rode fremad.

Historien har gentagne gange vist, at regionens herskende klasser, storborgerskabet og godsejerne sammen med militæret, bureaukratiet og de regerende politiske partier, ikke er til at stole på, når det gælder forsvaret af den nationale suverænitet eller at sikre freden. Kun styrkelsen af en antiimperialistisk front af regionens folk med arbejderklassen i spidsen kan forhindre en imperialistisk krig, bekræfte alle nationers og folks

Stemmer fra Asien

Demonstration New Delhi

suverænitet og sikre fred i regionen.

De brede masser i Pakistan har allerede rejst sig til modstand mod deres regerings beslutning om at samarbejde med USA i dets aggression mod det afghanske folk. Protester er også brudt ud i Indien og Bangladesh. Indiens arbejderklasse og folk må bidrage med deres kraft i blokeringen af imperialisternes og krigsmagernes vej ved at kræve, at Indien ikke samarbejder med USA i denne uretfærdige krig mod vores brødre og søstre.

De friheds- og fredselskende folk på dette subkontinent respekterer Afghanistans ældgamle folk, som vi har kæmpet med skulder ved skulder imod indtrængende fjender og besættelse i mange århundreder. Vi har stor agtelse for den patriotiske kampånd hos det afghanske folk, der har en lang historie med episke slag for at smide ydre angribere og besættelse ud af deres land. Standpunktet hos den afghanske regering, der stiller sig uforstående over for, hvorfor nogen i deres land skulle "udleveres" for at have begået terrorforbrydelser, uden at USA fremviser noget som helst bevis, er et legitimt og principielt standpunkt. Ligeledes er den afghanske regerings beslutning om at forsvare Afghanistans suverænitet imod alle ydre angreb et retfærdigt standpunkt, som fortjener at blive støttet af alle folk og regeringer i Sydasien.

En amerikansk militær intervention i Afghanistan vil være grov indblanding og en krænkelse af det afghanske folks suverænitet. Den vil forberede perma-

Fortsættes på side 18

Fortsat fra side 17

ment tilstedeværelse af udenlandske tropper i Sydasien og udvidelse af den imperialistiske krig med "langvarig krig mod terrorisme" som påskud.

Indiens Kommunistiske Ghadar Parti opfordrer alle kommunister, patrioter og fredselkende folk og partier i Sydasien til at forstærke deres anstrengelser for at opbygge solidariteten mellem Sydasiens folk imod den amerikanske imperialisme og dens uretfærdige krig.

Amerikanske imperialister: Fingrene væk fra Afghanistan!

Nej til udenlandske tropper på det indiske subkontinent!

Ned med Vajpayee-regeringens beslutning om at spænde Indien for den amerikanske imperialismes stridsvogn! Et angreb på én er et angreb på alle!

Opbyg enheden mellem folkene i Sydasien imod al udenlandsk indblanding i regionen!

Den 23. september 2001

Den største irske avis The Irish Times fordømte i en leder med denne overskrift onsdag den 17. oktober Bushs og Blairs dræbende felttog.

Alle nyhedsbulletiner og nyhedskanaler nu til dags har 'ankermænd' eller 'eksperter', der paraderer foran kæmpekort over Afghanistan, og som i detaljer forklarer om det militære angreb på landet. Vi får at vide, hvilke typer bomber der bruges og fra hvilken base, hvilke hangarskibe tomahawk-missilerne affyres fra. Nogle gange får vi at vide, at 'tilbagebetalingen er gennemført'.

Og ikke den mindste antydning af den ødelæggelse, disse 'tilbagebetalinger' anretter mod det afghanske folk. Den forfærdelige terror, de bringer, ødelæggelsen, skaderne, slagteriet.

Vi er blevet moralsk ufølsomme over for afskyelighederne, som overbringes os klinisk aften efter aften på vores tv-skærme. Ingen spørger på pressekonferencerne George Bush eller

Vi fordømmer den amerikanske militære invasion af Afghanistan

Udtalelse fra Irans Arbejdets Parti (Toufan)

Som det kunne forudses, har den amerikanske imperialisme sammen med sine allierede påbegyndt et barbarisk bombardement af Kabul, Kandahar og mange andre større byer i Afghanistan med bekæmpelse af bin Ladens og Taliban-regimets terrorisme som påskud. Det står klart for kommunisterne og bevidste mennesker, at den militære aggression mod Afghanistan er fortsættelsen af 'Den ny Verdensordens' imperialistiske politik i Den Perisiske Golf, og intet har at gøre med det afghanske folks befrielse fra Taliban-regimets reaktionære åg.

De afghanske massers frihed, nationale uafhængighed og demokratiske rettigheder kan aldrig opnås gennem en invasion af deres land fra imperialisternes og de gamle kolonimagters side. Historien har igen og igen bevist dette. Afghanistans befrielse er kun mulig gennem en forenet kamp fra de afghanske arbejdere og arbejdendes side, kvinderne, revolutionære intellektuelle og den internationale solidaritet fra de revolutionære kræfter.

Den amerikanske invasion af Afghanistan er fortsættelsen af den samme politik, som førte til det barbariske bombardement af forsvarsløse folk i

Irak og Jugoslavien. Følgerne af den er i dag indlysende for enhver.

Ved at vælte Taliban-regimet - et regime, som var allieret med USA indtil for få uger siden - ønsker den amerikanske imperialisme - den største statsterrorist i verden - at påtvinge det afghanske folk en marionetregering. Krigen mod Afghanistan skal sikre USA's politiske og militære interesser i regionen. Denne aggression må fordømmes.

Det er kommunisternes, de revolutionære kræfters og antiglobaliseringsbevægelsens opgave at kæmpe for denne krigs øjeblikkelige ophør og at mobilisere folkemasserne mod den imperialistiske aggression. Det afghanske folks kamp mod det reaktionære Taliban-regime er uadskillelig fra kampen mod de udenlandske imperialistiske og aggressive kræfter. Det er kun ad denne vej, en principfast kamp mod alle reaktionære kræfter kan organiseres og opnå det ønskede resultat.

Stands øjeblikkeligt bombardementerne af Afghanistan!

Længe leve det afghanske folks kamp mod den hjemlige reaktion og imperialismen!

7. oktober 2001

Afghanerne - ofre for USA's terrorisme

Tony Blair eller Donald Rumsfeld eller Colin Powell om de uhyrligheder, de foretager. Der eksisterer en konsensus, som vi er en del af, om at det er o.k. at bombe et land til ruiner med den største militærkraft, verden nogensinde har kendt.

Ingen spørger Tony Blair om 'de lidende afghanske kvinders menneskerettigheder', som han talte om i den tale, han holdt på Labourkonferencen for to uger siden.

Hvordan er verden kommet til at tro, at terror og slagteri som resultat af en bilbombe er en grusomhed, mens langt mere terror og langt mere slagteri fra fly eller missiler er moralsk ok? ...

Hvad med de voldens 'godfathers',

som sidder i deres prægtige huse i Det Hvide Hus eller Downing eller Chequers eller Camp David, mens deres pro-selytter nedkaster langt større bomber mange tusinde meter uden for gengældelsens rækkevidde, som skaber langt større kaos i Kabuls, Kandahars eller Jalalabads gader og hjem. Og for hvad? (...)

Sandheden er at Afghanistan ødelægges og hundredvis slages for at bringe bin Laden og hans folk for retten i USA i stedet for i et tredjeland. Det er, hvad slagteriet drejer sig om. Hvis man siger det pæneste muligt.

*Oversat af Kommunistisk Politik.
Forkortet.*

De onde og de gode

Den sidste tids fokusering på terrorbegrebet har i medierne givet sig udslag i adskillige mere eller mindre vanvittige "teorier" om "onde" mennesker over for "gode" mennesker. Ingen kan - i parentes bemærket - være i tvivl om, at "vi" i den "civiliserede, kristne" verden er de gode. Hvem der er de onde, kan vi så selv tænke os til.

Blandt de mere seriøse teorier må nævnes tesen om, at terroristernes bedste våben er frygten hos dem, der opfatter sig som potentielle ofre for terror. Frygt medfører manglende evne til at tænke klart og dermed gode muligheder for manipulation.

I det lys skal vi nok osse anskue den megen medieomtale af miltbrand og hvidt pulver i diverse breve. Så langt så godt - men der er altså lige den lille detalje, at det overhovedet ikke er fundamentalistiske muslimer, der har interesse i den frygtsituation, som medierne i den denne del af verden pisser op med fantastisk hjælp fra FBI, CIA og alle mulige andre organisationer, der i den grad bakker op om USA's krig.

Jeg kan ikke lade være med at mærke den lille orm, der gnaver i mit indre. Den gnavede, da tårnene i New York faldt. Den gnavede, da det næsten pr automatik blev fastslået, at bin Laden

stod bag angrebet. Den gnavede, da der fra Det Hvide Hus blev talt om risikoen for kemisk og bakteriologisk krigsførelse. Den gnavede meget voldsomt, da de første tilfælde af miltbrand dukkede op.

OK, jeg har ikke adgang til alverdens viden, men er det dog ikke påfaldende, at alle de ting, som bin Laden nu får skylden for, passer som fod i hose på de interesser, som USA har i at udbygge og forsvare sin position som verdens førende imperialistiske magt.

Angrebet i New York kunne entydigt udpege en fjende, der heldigvis gemte sig i et område, som man bl.a. af hensyn til kontrollen med verdens rigeste oliekluder havde vital interesse i at få fingre i.

Var angrebet på World Trade Center ikke nok i sig selv til at danne en tilstrækkelig kraftig opbakning til en velsigned lille krig mod Afghanistan, så kunne man sætte lidt miltbrand i omløb. Det behøvede ikke være så meget, bare tilstrækkelig til, at man kunne piske en lettere panisk stemning op. Så ville det brede sig næsten af sig selv - ud over de aftalte breve ville et hav af nørdere og spøgefugle sørge for resten ved at sende hvidt pulver rundt omkring.

For øjeblikket breder der sig en hys-

terisk stemning i USA, en stemning med racistiske og småfascistiske undertoner. Hvem mon har interesse i den situation??

De tyske nazisters propagandaministerium har så sandelig fået lært fra sig, når det handler om at piske en stemning op!!

Jeg kan levende forestille mig, at det ikke er nemt at være modstander af krigen i USA. Alle slags beskyldninger flyger gennem luften, lige fra landsforræder og terrorist til kommunist.

Heldigvis er der mange i USA, der tør stå frem og være imod krigen. Heldigvis er der mange over hele verden, der gør det samme. Heldigvis har magthaverne og medierne ikke uindskrænket magt, fordi vi kan tænke selv, analysere selv og drage vores egne konklusioner. Heldigvis er vi ikke historieløse nikkedukker. Heldigvis er vi led i en kæde, der både historisk og geografisk favner hele jorden, og som nok skal få gjort kål på de systemer og forhold, der skaber sult, nød, udbytning, fattigdom og krige. KJ

American Tobacco 1 og 2

Jørgen Buch, olie 1971

Hvis er skylden?

Dagsaktuelt digt - inspireret af Brecht

Hvad skyldes den store brand? spørger du
 Dem, der samlede brænde til bålet?
 Vinden, der tørrede det?
 Dem, der bar benzinen til bålet?
 Den, der bragte tændstikkerne?
 Den, der kastede den første tændstik?
 Vinden, der spredte gnisterne til byen?
 Dem, der undlod at bringe vandet til slukningen?
 Flodens lave vandstand?
 Regnen, der ikke regnede?

Byen brænder, og du spørger om skylden
 Hvem henter vandet og deltager
 i brandslukningen?
 GBe

*Enver Hoxha: Af essayet***'Folkenes strålende fortid kan ikke ignoreres'**

Den albanske marxist-leninist Enver Hoxha udsendte året før sin død i 1985 en bog med titlen *'Betragtninger over Mellemøsten'* - dagbogsnotater og politiske kommentarer til udviklingerne dér i perioden 1958-83. I et større essay om arabisk kultur og religion og dets bidrag til civilisationens udvikling *'Folkenes strålende fortid kan ikke ignoreres'* fra 1983 skriver han:

De arabiske folks ældgamle kultur, som har givet menneskeheden berømte videnskabsmænd i forskellige discipliner, pionerer inden for medicin, astronomi og matematik, store filosoffer og digtere, kan ikke fornægtes og ikke overlades til glemselen. Disse folks fattigdom, uvidenhed og tilbagestående hænger ene og alene sammen med den politik for udplynning og invasion, som kolonialister af alle slags fra de europæiske metropoler, dagens neokolonialister, de amerikanske imperialister, de sovjetiske socialimperialister og andre har fulgt og følger i regionen. Siden min skoletid har jeg i fritiden læst værker af ærlige forfattere og lærde om de gamle araberes og perseres store kultur og om deres indflydelse på udviklingen af verdens videnskab og kultur. Det har blandt andet hos mig vakt følelser af dyb respekt og beun-

dring for disse folk og deres befrielseskamp. Man kan ikke komme til en bedømmelse af et folks nuværende tilstand, om deres patriotiske og frihedselkende ånd, deres progressive og revolutionære ånd, om den fremtid, som venter dem, uden at kende og studere deres fortid, deres kulturelle og åndelige historie, som i de arabiske og persiske folks tilfælde i sandhed er strålende.

Essayet slutter således:

'I dag har de arabiske folk rejst sig til kamp og oprør mod uvidenhed og

tilbagestående, for deres sociale frigørelse og almindelige udvikling på højde med den tid, de lever i. Virkeliggørelsen af disse folks retfærdige bestræbelser er imidlertid ikke så let, for de har talrige og mægtige fjender, og fordi den kraft, som forbinder og forener dem, Koranen, deres religion og det arabiske sprog, som denne hellige bog er skrevet på, er utilstrækkelig. Herudover har de spaltninger, som opstod for hundreder af år siden omkring fortolkningen af Koranen, samt det imperialistiske bourgeoisis og dets reaktionære filosofers undergravende virksomhed, fremmet deres opsplitning og individualisme. Det imperialistiske bourgeoisi bestræber sig med alle midler på at gøre de arabiske folk ubesluttsomme med hensyn til at rejse sig og kæmpe for en orden og en stat, som helt og fuldt er i overensstemmelse med deres nationale og sociale interesser.

Vi er imidlertid vidne til den kendsgerning, at strømmen af begivenheder i Mellemøsten ikke bevæger sig i den retning, imperialisterne, socialimperialisterne og verdensreaktionen ønsker sig. De arabiske folk i dette store olie-rige område er vågnet, har rejst sig og kræver dristigt at tage deres skæbne i egne hænder. I mange arabiske lande føres en retfærdig kamp mod al slags imperialisme, kolonialisme og neokolonialisme og deres økonomiske,

Krig er terrorisme, forstørret hundrede gange*Howard zinn*

Billederne på tv forfærdede mig, gav mig kvalme. Og så tonede vores ledere frem på skærmen, og jeg blev igen forfærdet, og fik kvalme igen. De talte om gengældelse, om hævn, om straf. Jeg tænkte: De har intet lært, absolut intet, af det 20. århundredes historie, af 100 års gengældelse, hævntogter, krig, 100 år af terror og modterror, af vold mødt med modvold i en endeløs cirkel af dumhed.

Vil vi nu bombardere Afghanistan og uundgåeligt dræbe uskyldige mennesker, for det ligger i bombernes natur ikke at skelne mellem skyldige og uskyldige? Vil vi nu udøve terroris-

me for at 'sende et budskab' til terroristerne?

Ja - det er en gammel måde at tænke på, og vi har brug for nye måder.

Et militærbudget på mere end 300 mia. dollars har ikke givet os sikkerhed. Militærbaser verden over, vores krigsskibe på alle verdenshave har ikke givet os sikkerhed. Landminer og 'raketskjold' vil ikke give os sikkerhed.

Vi har brug for at forstå, at de forfærdelige scener af død og lidelse, som vi nu overværer, har fundet sted i andre dele af verden i meget lang tid, og først nu kan vi begynde at fatte,

hvad folk har måttet gennemleve, ofte som resultat af vores politik.

Vi har brug for at fatte beslutning om at vi ikke vil gå i krig - uanset hvilken grund politikerne og medierne opfinder, for krig i vores tid rammer altid i flæng, er en krig mod uskyldige, en krig mod børn.

Krig er terrorisme, forstørret hundrede gange.

Howard Zinn, amerikansk historiker, bombeflypilot under 2. verdenskrig, er forfatter til talrige bøger, indbefattet A People's History of the United States

politiske og militære magthavere. Dette er en positiv udvikling, som alle bør støtte, fordi den repræsenterer revolutionære fremskridt, fremtiden, og modsvarende interesserne og ønskerne hos folk, som er deres undertrykkelse bevidst, som lever i fattigdom og uvidenhed, selvom de lande, de bebor, var en strålende civilisations vugge og rummer en stor rigdom, som - hvis den ikke blev plyndret af udlændinge - kunne bringe dem velfærd, et længere liv, og evnen til at forsvare sig mod deres barbariske fjender.

Når denne beslutsomme og retfærdige kamp fra de arabiske folk mod verdensimperialismen og dens lokale redskaber og lakajer, denne fremvoksende revolution, befrier sig for religionens negative aspekter, som stadig klynger sig til en dominerende position, og som spiller en bremsende rolle og ofte anstifter krige mellem shia, sunni og andre fraktioner, så vil den med sikkerhed ende med de mere end 100 millioner store arabiske folks sejr, og vil markere en ny fase og et nyt kapitel i menneskehedens historie.

Fra 'Reflections on the Middle East 1958-1983'

*Extracts from the political diary.
Tirana 1984.*

OKTOBER BOG BUTIKKER

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Hverdage 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

En krig på mange fronter

George Bush har karakteriseret den 'krig mod terror', som den imperialistiske krigskoalition med USA i spidsen har indledt, på en række måder:

Det er en krig, som alle lande, alle regeringer, alle mennesker er for – eller også er de imod, og betragtes som fjender af USA.

Det er en langvarig krig, eller snarere en serie af krige, som vil vare mange år, op til 10 år.

Det er en krig, som føres på mange fronter, og med alle midler: økonomiske, politiske, propagandistiske, diplomatiske og militære.

Det er med andre ord en verdenskrig, startet og anført af en supermagt, verdens p.t. i særklasse stærkeste imperialistiske magt.

Den har ført til et uset skred i alliancer og opbygning af nye, til en hurtig omrokering af det internationale tegnebræt, til en varm krig i Afghanistan, krigstrusler en lang række andre steder, uhørte angreb på de demokratiske rettigheder, en uset rustningsrunde og til gennemførelse eller forberedelse af nye angreb på arbejdernes og de arbejdendes levevilkår og tilkæmpede sociale og politiske rettigheder. Den amerikanske terrorkrig – og krig er terrorisme, forstørret 100 eller 1000 gange – har skabt en ny global situation, som vil have konsekvenser i mange år fremover. Det er ofte sagt, at USA og verden ikke bliver den samme som før 11. september. Det blev anledningen til at USA udløste monopolernes og Den rige verdens krig mod verdens fattige.

Ikke et eneste felt vil undgå at blive berørt. Politik er ikke det samme som før. Organisationsarbejde ikke det samme som før. Dagliglivet vil blive dybt berørt.

Uden en opfattelse af hele den internationale situation, af de kræfter som er virksomme, af de politiske og sociale kræfter, der fører klassekamp, uden at forstå imperialistmagternes

rolle og de multinationale selskabers og monopolernes rolle, uden at forstå IMF, Verdensbanken, WTO – eller FN's – faktiske rolle og karakter, vil det ikke være muligt at udarbejde en linje, strategi og politik, der forsvarede den danske arbejderklasses og flertallets interesser. Uden at forstå dybden af den kamp, som foregår, af de revolutionære processer, som verdens folk gennemgår, uden at forstå de redskaber imperialismen råder over, dens styrke, men også dens svaghed, vil kampen ende i blindgyder.

Det er tiden, hvor det folkelige og progressive Danmark må se udad, forene sig med verdens folk og deres kamp. Hvor de politiske organisationer, fagbevægelsen og de folkelige bevægelser må tage stilling: mod krigen, for folkene, i en forståelse af tingenes dybe sammenhæng.

Hvor en definition af deres konkrete og lokale opgaver og indsats afhænger af et rigtigt greb om den globale situation. For alting hænger sammen: Fredskampen er ikke blot en konkret kamp omkring en konkret krig, som p.t. i Afghanistan – den er blot det øjeblikkelige fokus. Omkring den, som en del af den globale terrorkrig, er de krige, der føres i Palæstina, med Plan Columbia, i Tjetjenien, i Kashmir og Asien. Solidariteten med det palæstinensiske folk er en del af kampen mod krigen.

Men også den forstærkede kamp for dansk udtræden af det EU, der benytter terrorbekæmpelse til at fremskynde supermagten og superstaten EU er en del af kampen mod krigen. Kampen til forsvar for de demokratiske rettigheder. Mod racismens og reaktionens fremstød. Imod krigsbudgetter og oprustning på de arbejdendes bekostning.

Det hele sammenfattes i det store brændpunkt, der hedder Folkenes fredskoalition mod krigen og den imperialistiske krigskoalition.

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

En skandaløs udtalelse

EU-topmødet i Gent i fredags blev mødt af tusindvis af demonstranter, der krævede et stop for de amerikanske bombardementer, tog afstand fra den amerikansk/engelske krig mod Afghanistan. De forlangte, at EU opsagde sin våbenbroder-ed til USA.

Demonstranterne kritiserede den barske terrorlovgivning, der undergraver en lang række tilkæmpede demokratiske rettigheder og i en fart får indført en lang række retslige, militære og efterretningsmæssige EU-organismer. Den gør op med dansk retspraksis på væsentlige felter - såsom udlevering af folk til andre lande for 'forbrydelser', der ikke er strafbare i Danmark.

EU udnytter hele situationen til at pådrive opbygningen af føderationen og unionsstaten.

I Afghanistan foreligger en kritisk humanitær situation. Ikke bare medfører de barbariske bombardementer hundredvis af dræbte og tusindvis af sårede civile - den forværrer også den i forvejen katastrofale humanitære situation, som kan føre til titusinders eller hundredtusindersdød.

Op til demonstrationen i Gent havde 120 belgiske ngo'er sluttet sig sammen om at kræve øjeblikkeligt bombestop - og en løsning af retsforfølgelsen af de evt. skyldige i attentatet på USA den 11. september i overensstemmelse med international lov.

I den første reaktion på terror og krig, på hele den ændrede internationale politiske situation, har Folkebevægelsens snævre ledelsesgruppe Styrelsen udsendt et skandaløst dokument

den 18.10, dagen før topmødet i Gent. Det lyder i sin helhed således:

Bekæmpelsen af terrorismen kræver et stærkere FN - ikke en ophævelse af de danske EU-undtagelser

Folkebevægelsen mod EU's Styrelse udtaler:

De ulykkelige begivenheder i New York den 11. september viser klart og brutalt, hvor dårligt verden er rustet til at klare de problemer, som skabes af en international terrorisme. Men de viser også, hvor nødvendigt det er, at bekæmpelsen sker på et virkeligt internationalt grundlag.

Som vi har kunnet se, er hverken USA, EU eller NATO i stand til at gennemføre effektive aktioner uden at få hjælp af andre grupper af lande.

Læren er, at man nu må styrke FN, så organisationen bliver i stand til at løse de internationale problemer, som ingen andre kan klare.

Tidspunktet er godt, fordi vi netop nu ser et hidtil uset samarbejde mellem de vestlige lande på den ene side og Rusland og Kina på den anden. Dermed er tiden inde til at fjerne de mangler og skrøbeligheder, der i dag præger FN-systemet.

Derfor er det beklageligt, at stærke kræfter nu søger at misbruge situationen til at få fjernet den militære undtagelse, som Danmark har i forhold til EU. Dette er så meget mere urimeligt, som ingen vil hævde, at de nuværende problemer kunne have været undgået, hvis den militære undtagelse ikke havde eksisteret. —

Så mange var ordene! USA's krig mod Afghanistan bliver reduceret til det overskuelige 'effektive aktioner'. Ikke et eneste ord om nødvendigheden af stop for bombardementerne. Ingen konkret stillingtagen til EU's supermagtspolitik som alliancepartner til USA, der gør EU til medskyldig i den foreløbig største forbrydelse i det 21. århundrede.

Derimod falsk, illusorisk og illusionsskabende snak om FN. Tilmed en optimistisk bedømmelse af mulighederne for at forandre FN i kraft af et samarbejde mellem imperialistiske stormagter. FN er i stadig højere grad blevet et redskab for USA, de multinationale selskaber og for en klub af imperialistmagter. Der er ikke den fjerneste udsigt til, at det ændres for nærværende.

Hvorfor snakke om FN - illusorisk og alment - når der bør tages konkret stilling? Hvorfor viger Folkebevægelsens snævre ledelse uden om en konkret stillingtagen til krigen og bombardementerne, til terrorbekæmpelse på bekostning af menneskerettigheder og dansk retspraksis?

Folkebevægelsen er en fredselskende og humanistisk bevægelse med en lang tradition for at hæve stemmen imod krigens vanvid og stormagternes krigeriske politik. Styrelsen har med sin udtalelse reduceret Folkebevægelsens politiske linie til *Styrk FN!*, uden konkret indhold.

En stillingtagen til krigen forventes - og en *progressiv stillingtagen imod krigen* og bombardementerne og for international ret er Folkebevægelsens ægte ståsted, sammen med en konkret for-dømmelse af EU's reaktionære udnyttelse af 'terrorismebekæmpelse' til at opbygge en superstat og tilsidesætte demokratiske rettigheder!

'Stærke kræfter' vil have ophævet det militære forbehold: Ja netop de kræfter, som allerede er gået i krig i Afghanistan og for fuld knald opbygger supermagten EU, og som søger at integrere Danmark deri.

Styrelsen udsender sin lunkne og intetsigende og fuldstændig skandaløse udtalelse på tærsklen til landsmødet i weekenden. Man kan håbe på, at landsmødet får sat tingene - og Styrelsen - på plads!

Franz Krejbjerg

Let forkortet af red.

Svamp og råd

Svamp og råd præger byggeriet. Det er ikke bare her disse tilstande hersker.

- Overalt hvor penge hersker, slår dette igennem, - og forment er sårligt fremherskende blandt de såkaldte folkevalgte.
- At disse spredes sig som ukrudt, - ved at sidde i alskens udvalg, med dit og mit, opsuges de i systemet, og bekræfter derved det gamle ordsprog.
- Enhver er sin egen lykkes smed.

Nej til dansk krigsdeltagelse

Udtalelse fra "Nej til krig og terror"-initiativet, København, stormødet d. 28. oktober

Fredsbevægelsen NEJ TIL KRIG OG TERROR har med voksende bekymring fulgt den danske regerings holdning til krigen. Vi har med voksende bekymring set hvordan regeringen og et flertal i Folketinget involverer Danmark stadigt dybere og dybere i krigen direkte og indirekte, senest med planen om at udstationere corvetten Niels Juel i Middelhavet.

Vi er imod enhver form for dansk krigsdeltagelse.

Hver dag stiger antallet af civile ofre for USA's bombardementer af Afghanistan. Som i alle andre krige, er det civilbefolkningen, der betaler de største ofre.

Afghanistan er et af verdens fattigste lande. 20 års borgerkrig og flere års tørke har sendt millioner på flugt. De amerikanske bomber har fået millioner af desperate mennesker, til at følge i deres fodspor. Om få uger bliver det vinter i Afghanistan og en humanitær katastrofe truer. Ifølge FN er 100.000 børn truet på livet, hvis ikke nødhjælp kommer frem.

Man kan ikke føre krig mod terror. Krig er terror.

NEJ TIL KRIG OG TERROR opfordrer til besindelse og overholdelse af international lov. Vi opfordrer den danske regering og Folketinget til at fravælge krigen. Vi opfordrer Folketinget til at bruge penge på at understøtte den humanitære indsats – bl.a. gennem FN - i stedet for at bruge dem på dansk krigsdeltagelse. Vi opfordrer den danske regering til at arbejde for at standse krigen og for et øjeblikkeligt bombestop, så nødhjælpen kan komme frem til den uskyldige civilbefolkning. Vi opfordrer til at arbejde for fred, demokrati, menneskerettigheder og en mere retfærdig fordeling af verdens ressourcer.

NEJ TIL KRIG OG TERROR

Ulydige tanker efter den 7. oktober

Går frem og tilbage, venter om 3 minutter er der nyheder igen
Chokket sidder stadig i min krop
parat til ...

Jeg husker. Frygten for bombemaskiner.

7 år, om aftenen, alene på værelset, flyvepladsen i Værløse

Hvad var det jeg kunne høre, var det bombeflyvere, nu?

Luk øjne og ører, gem dig under dynen.

Israel optrapper ved enhver anledning, forberedes en endløsning?

Amerikansk lynvisit i Pakistan, i Indien. Kampene i Kashmir blusser op.

I Sudan bombes flygtninge. Ingen nyheder fra Sydamerika.

Recession i USA. Danskerne tier og venter. Venter med indkøb af 'store forbrugsgoder'.

Jeg lukker stadig øjnene, men ørerne hører, må være på vagt.

Hvornår kommer braget? Sirenerne?
Hvornår falder bomberne om ørerne på mig?

Frygten for krigen sniger sig ind under huden

Den gemmer sig under alle de professionelle udlægninger af USA's næste træk

under Glistrups råben om et muhammedanerfrit land

under de detaljerede beretninger om hvidt pulver

Når andre taler, er frygten usynlig

livet går videre, der diskuteres skatteregler, finanslov, udbudsforretninger

og kommunalvalg

der spilles fodbold og elskes, der sættes drager op, og folk går i biografen

imens gemmer jeg mig under dynen og venter på braget.

GBe

International demonstrationsdag

Demonstration i Odense den 27. oktober
Flakhaven kl. 12:00

**Stop USAs krig –
Krig er ingen løsning**

Taler ved tidligere SID forbundsformand Hardy Hansen og Minna Skafte Jensen, Professor på SDU

Arrangør: Stop USAs Krig Netværket i Odense

International demonstrationsdag

Demonstration i København den 27. oktober
Christiansborg kl. 14.00
Rådhuspladsen kl. 15.30

Nej til krig og terror

Af programmet: Prolog v. Erik Stinus. Blandt talerne Jens Borking, næstformand TIP-København, Shiva Farahmand, initiativet Nej til krig og terror, Ali Tarchichi, formand for ellærlingene Kbh. Kreds 1.

Musik bl.a. The Movement

Arrangør: Nej til krig og terror, København

Strube – blot et symptom på forrådnelse

Strube-sagen burde blive et kapitel i dansk fagbevægelses historie. En af dansk fagbevægelses magtfulde mænd er grebet med fingrene i kagekrukken. Som om hans løn, honorarer, diæter og det løse ikke var tilstrækkeligt. Alt i alt noget nær en millionindtægt om året. I det lag gælder: Mere vil have mere. Der er lette penge at hente. Willy Strubes ulykke var, at han blev grebet med kagekrummer på fingrene. Han valgte at skille sig af med dommen på sin måde. På sin egen sørgelige facon fravalgte han eventuelle aftrædelsesposter – med udsigt til en efterløn/pension med en formue i behold. Samtidigt fravalgte han også at stå ansigt til ansigt med ydmygende kendsgerninger. Fred med det.

Willy Strubes forseelse rummede for toppen af dansk fagbevægelse den fejl, at den kom for dagens lys. De har alle fingre i kagekrukken – på medlemmernes bekostning. De danske forbundsledelser har for årtier siden fravalgt at være de stolte bærere af fagbevægelsens oprindelige ide og formål.

En yderst fåtallig skare satte sig for omkring halvandet århundrede siden det mål at skabe en organiseret bevægelse, der byggede på sammenhold og solidaritet, der i kamp ville sætte sig op mod magthaverne i samfundet – med de ofre, det måtte medføre. De brave gutter, der gik i spidsen, var ikke velidte. De var garanteret sortlistning på landets arbejdspladser. Tusindvis af arbejdere, der valgte at organisere sig, fik lov at smage samme ”medicin”.

Det etablerede samfund ønskede og forsøgte at udstøde dem. Håndværkere, industri- og landarbejdere havde svært ved at følge dem; men disse mænd, hvor få de end måtte være, repræsenterede retfærdigheden og fremtiden!

Det lykkedes at samle arbejderklassen i en organiseret faglig bevægelse,

Det er på tide, at solidaritet og sammenhold igen får mening og indhold. Det er på tide, at arbejderklassens styrke får mulighed at frigøre dens kræfter og styrke.

der gennem kamp og ofre har vundet sejre siden. Forbunds- og LO-lederne var ikke sene til at tage æren. I midten af 70'erne kunne daværende LO-formand – Thomas Nielsen – på en LO-kongres brovtende erklære, at dansk fagbevægelse havde ”sejret ad helvede til”. Trods det faktum, at ”bevægelsen” angiveligvis havde opfyldt dets formål, nærer bevægelsen stadig slangen ved sit bryst. Lederne har ikke nedlagt bevægelsen i en selvtilfredsstillende stund. De suger stadig af medlemmernes kontingenter, pensionskasser, bestyrelsesposter. *You name it!*

Lige så snyltende som det rådne kapitalistiske system er, lige så snyltende er det lag af aristokrater i dansk fagbevægelse, som erklærer sig som valgte ledere. De omvendes ikke af de mest manende appeller. De har valgt side, økonomisk som ideologisk.

På SiD-kongressen – for snart en måned siden – blev der stillet et forslag om åbenhed i forhold til toppens bengtaverni i selskabsbestyrelser. Da dirigenten Willy Strube bemærkede, at stemningen var for forslaget, suspenderede han kongressen for at sammenkalde hovedbestyrelsen. Udgangen blev, at kammerateriet trådte i funktion. Det

socialdemokratiske snoretræk blev iværksat – forslaget faldt.

Strube eller ej. De hytter deres egne skind – og dækker over hinanden. Her gælder ingen glasnost eller perestrojka.

De repræsenterer ikke arbejderklassen, og slet ikke dens retfærdige kamp for social befrielse. Råddenskabens vandt indpas for et århundrede siden, da fagbevægelsens ledere i septemberforliget 1899 solgte arbejdernes rettigheder. Inden blækket var tørt på det dokument, var forræderiet en kendsgerning. Nutiden – og fremtiden – kalder på mænd og kvinder, som vil genoptage fagbevægelsens oprindelige ideer, formål og tænkning. Hvor få de end må være. Hvor store ofre de end må lide. Vejen frem er en fagbevægelse, hvor lederne er i balance med de ringest stillede.

Den etablerede kongelige socialdemokratiske fagbevægelse graver sin egen grav. Den er forhadet. I afmagt søger forvirrede, forarmede arbejdere til de kristelige fagforeninger. Nye kræfter må tage initiativet – koste hvad det koste vil!

Vi fordrer en bevægelse, hvor ledere repræsenterer alle arbejdere! På og uden for fabrikkerne. Indenfor eller udenfor dagpengesystemet.

Det er på tide, at solidaritet og sammenhold igen får mening og indhold. Det er på tide, at arbejderklassens styrke får mulighed at frigøre dens kræfter og styrke. Det kræver ledere, der står ved deres kammeraters side med mod, ideologi, politik imod klasseforræderi.

Hvor få det end må være, så kræver situationen, at nye samler fanen op, bærer sammenholdet, solidariteten og kampånden videre, giver den luft og synliggør den.